PROMIN

ПРОМІНЬ

ВЕРЕСЕНЬ
Ч. 9
1978

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XIX. ВЕРЕСЕНЬ 1978 Ч. 9
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 9 SEPTEMBER, 1978 VOL. XIX
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

— На новому етапі	1
СКВУ — Заклик Комісії Прав людини	2
Ніна Кузьменко — Волошки	2
Т. Горохович — Микола Хвильовий	3
З. Мірна — Жінка в Українській Центральній Раді	5
Марія Ткачук — Звернення	10
Анна Троян — Успіхи Філії Східнього Музею	10
М. Фотій — Слово на День Членства	13
Канадський імміграційний закон змінився	16
H. Melnyk — National Council of Women of Canada	18
Anna Balan — Luba Goy	19
Відділ для дітей	21
Квіти незабутнім	22
Громадська і родинна хроніка	23
Річні звіти відділів	28
Стефанія Кульба — Довкола дому	32
При праці для „Променя"	

УЧИТЕЛІ і ВИХОВНИКИ!

Чи Ви вже познайомлені з цими посібниками для навчання української мови? Коли ні, то зробіть це негайно. Учителі рідних шкіл, які почали навчати школярів мови з цього підручника є дуже вдоволені вислідом.

НА ОБКЛАДИНЦІ — Софія Русова. Стаття З. Мірної про жінок в Українській Центральній Раді на стор. 5.

Підручники опрацювала досвідчена учителька державної і рідної школи. Методично він найбільше сьогодні відповідає тим школярам, які приходять до школи зі слабим знанням української мови.

Перша частина — „Осінь". Крім лекцій в ній є порадник учителям в обидвох мовах — українській і англійській, як проводити лекції. Друга частина „Зима" продовження першої є в продажі. Ціна по $2.00 за примірник.

Третя частина „Весна і літо" разом — продовження другої, яка дає початковий курс розмовний. Цей посібник майже подвійного числа сторінок — 75 ст. друку, інструкції для учителів і словник нових слів — ціна $2.50. Можна замовити всі три разом, або поодиноко.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Ave.
Winnipeg, Manitoba

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

VOL. XIX ВЕРЕСЕНЬ, 1978 ЧИСЛО 9

На новому етапі

Минає рік від нашого Ювілейного З'їзду, який так блискучо і з такими успіхами відбувався в Саскатуні в серпні 1977 року. Це був наш Золотий Ювілей, який завершував півстолітню діяльність першої української жіночої організації в Канаді — Союз Українок.

Цей з'їзд був справжнім піднесенням не лише проводу, але всього членства організації, він скріпив і ще більше з'єднав наші сили та бажання віддавати свою працю для добра громади, для добра свого народу.

З цього з'їзду від'їхали до своїх відділів сотки делеґаток та членок-гостей, піднесені і скріплені надіями на майбутнє. Коли перечитуємо річні звіти відділів, майже кожний підкреслює свою участь у Ювілейнім З'їзді, відмічують свої враження про урочисті моменти з'їзду, про чудову виставу — поему „За нами, сестри" та інше.

Ми радіємо здобутками минулого, одначе що ми маємо дати майбутньому? Який зміст діяльности ми повинні вкласти в нове півстоліття? Чуємо багато щирих признань піонеркам жіночого руху в Канаді, провідним діячкам, які виточили програму організації. В них була ціль, був виклик зібрати розпорошені сили українських жінок, дати їм в руки працю, надихнути їх ідейністю і посвятою для свого народу, для своєї громади, для своєї Церкви. Тоді була інша доба, інші потреби. Жіноцтво, об'єднане в Союзі Українок дало свій вклад в розвій українського життя в Канаді і послужило чимало загально народнім справам і в Україні.

І перед нами тепер постає питання — чи маємо ми вже на всім готовім, здобутім виконувати певні буденні обов'язки? Чи немає в нас таких пекучих питань, проблем, як це мали перші наші піонерки? Чи не відчуваємо ми сьогодні виклику (challenge) охопити працю, яка так дуже потребує жіночої уваги, жіночих рук і серця? Є це світла, шляхетна ідея, яку висуває саме життя а яке лежить перед нами майже облогом — це наша українознавча освіта.

Нам треба відновити працю на освітній ділянці: спільні читання, освітні вечори, дискусії, дебати, організувати гуртки книголюбів, знайомитись з письменниками давнішої доби і сучасними, вечірні курси поліпшування української мови і письма, увага і праця нашим Рідним Школам.

Досі всю нашу увагу ми звертали на господарську частину, на підприємства для придбання фінансів, щоб допомогти громаді, церкві, все це ми маємо — авдиторії, церкви, залі. Хай наші осяги у звітах будуть не ті, скільки грошей ми зробили за рік, але скільки в нас відбулось таких цікавих освітніх вечорів, які дискусії вдалось улаштувати, які статті в журналі ви прочитали і спільно продискутували.

Дозволимо собі пигадати наше приречення на цім Ювілейнім З'їзді — одну з наших численних резолюцій, яка повинна б стати національною молитвою кожної нашої членки і кожного дня в році.

„Ювілейний З'їзд стверджує становище проводу організації, яка визнає українську мову як найсильнішу ознаку свого національного духа, вважаючи, що без рідної мови неможливе плекання української культури ... З'їзд звертає увагу на потребу поліпшувати українську мову серед свого членства, очищувати її від жаргону та засвоювати одну українську літературну мову".

Хай це буде наше кредо на новому етапі нашої широкої громадської діяльности.

ДО ЧИТАЧІВ - ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Адміністрація „Променя"

Заклик Комісії Прав Людини СКВУ

В серії процесів проти дисидентів в СССР відбувся процес проти визначного діяча в поневоленій Україні, Лева Лук'яненка. У висліді процесу Лева Лук'яненка засуджено на 10 років табору важкої праці та 5 років заслання.

Комісія Прав Людини СКВУ закликає все українське громадянство вільного світу підняти широку хвилю протесту перед урядами країн нашого поселення та людьми доброї волі, щоб вони стали в обороні невинно засудженого Лева Лук'яненка та інших ув'язнених членів Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Угод: Петра Вінса, Мирослава Мариновича, Миколи Матусевича, Миколи Руденка, та Олексія Тихого.

Спільним зусиллям домагаймося, щоб уряди країн західнього світу вимагали звільнення невинно засуджених діячів руху спротиву в СССР.

Хай до загально відомих прізвищ Ґінзбурґа й Щаранського будуть долучені прізвища Лук'яненка та інших членів Української Громадської Групи, бо їм, так як Ґінзбурґові й Щаранському, належиться свобода і змога виходу з совєтської тюрми.

Під проводом своїх крайових центральних репрезентацій, комісій оборони прав людини, комітетів оборони політичних в'язнів, наша спільнота повинна негайно зареаґувати на нову хвилю переслідування дисидентів в СССР, а зокрема в Україні.

Комісія Прав Людини СКВУ виготовила список з інфомаціями про 130 політв'язнів з України і готова вислати його всім зацікавленим. За інформаціями просимо звертатися на адресу: Human Rights Commission, World Congress of Free Ukrainians, 2395A Bloor St. West, Suite 2, Toronto, Ontario, Canada M6S 1P6, телефон (416) 762-1108.

Комісія Прав Людини СКВУ

Єдиною боротьбою, упертою і безкомпромісовою ми показали світові, що Україна є, що її народ живе, бореться за своє право на свою свободу і державну незалежність. Ті, що легковажили наш рух, тепер побачили, що ми таки сила, якої не можна не брати до уваги.

Симон Петлюра
(З промови трикутника смерти)

ВОЛОШКИ

Волошки, волошки розкидані всюди,
Синіють у полі, як неба блакить;
Жита половіють, налиті пшениці,
Сонце промінням землю пестить.

Ви квіти блакитні моєї Вкраїни,
Чи буду вас знову збирати?
Чи ще доведеться з волошок блакитних
Вінок на Купала сплітати?...

Чи місяця коло з високого неба
Ще буде колись так світити
На Ворсклу-красуню, на парк каштановий?
Чи сном про Вкраїну лиш будемо жити?

Згадались волошки у полі, за містом —
Мені ти колись їх збирав;
І квітку до квітки з колоссям пшениці
В купальський вінок посплітав.

Дійшли рука в руку до берега Ворскли,
Зняла з голови я вінок. У Ворсклу пустила...
Поплив за водою далеко-далеко,
Лиш рій залишився думок...

Тепер я волошки у снах все збираю
І бачу широкі поля...
Квітами вбрана, пишна пшеницями
Рідна Вкраїна моя.

Лину до неї думкою — згадкою,
Образ святий її в серці ношу,
В снах зустрічаю тебе біля Ворскли
І спогадів ніжних вінок я плету.

Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ХВ. ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"

З приводу відзначення у цьому 1978-му році 50-х роковин нашого законного подружжя, в першій мірі молебно дякуємо Всемогучому Творцеві світу, що сподобив нас в доброму здоров'ї дочекати свого подружнього золотого ювілею; — і, з цієї нагди, складаємо пожертву на пресовий фонд хв. укр. жіночого журналу „Промінь" — 25 долярів.

Подружжя — Надія і Єфим Омельченко,
Ґримзбі, Онт., Канада

Т. Горохович

Микола Хвильовий

1893—1933

Прим. редакції: Проходимо рік ювілею 60-ліття державности України. Для кращого відмічення цих знаменних роковин познайомимо наших читачів з видатними творцями української культури тієї доби — письменниками, поетами. Це небуденні таланти, які в умовах совєтського режиму, помимо жорстоких переслідувань, засудів і покарань тюрмою за вільне слово, за творчу працю вклали чимало цінного в скарбницю української літератури.

Автором цих нарисів є мґр Тоня Горохович, викладач української літератури на Курсах Українознавства в Торонті. Опрацьовано їх на підставі праці Юрія Лавріненка.

Микола Хвильовий, видатний поет і письменник народився в сім'ї учителів села Тростянець на Слобожанщині. Один з його прадідів був французом, дядько загинув у боях за Українську Народню Республіку. Від дядька Микола навчився національної свідомости, а вчителі допомогли опанувати українську мову, історію, культуру. Батько Григорій Фітільов, хоча і мав відношення до України, але про нього Микола не любив згадувати. Він покинув матір з п'ятьома дітьми і найстарший Микола мусів опікуватися сім'єю.

Жила сім'я у материної сестри серед селянського оточення, українських звичаїв і традицій. Микола любив читати. Перечитав усю бібліотеку поміщиці з сусіднього села. Дуже любив свою матір, не зважаючи на те, що йому стільки допікали люди за його твір „Я", в якому герой застрілив свою матір. Працював писарчуком у волосній управі, а потім слюсарем за юнацьких часів.

Крім праці віддавався мисливству, книжкам і дружбі з людьми. Любив народні пісні. Свою освіту він здобув самотужки. Любив Тичину і від нього взяв його соняшний трагізм, любив Коцюбинського за його гуманізм, Пантелеймона Куліша за його европеїзм, Шевченка за багатство духа, Гоголя за чари його творчости, Мазепу за його будівництво для України, козаччину за те, що наново створили українську націю.

В 1916 році був змобілізований до армії, тут провадив культурно-освітню працю й українізував вояків. Після 1917 року, повернувшись на Слобожанщину, стає організатором українського життя і пропаґандистом Української Центральної Ради. Ненавидів окупантів і тому боровся з ними. Та коли Україна опинилася в чотирикутнику смерти, Хвильовий, провадячи свій загін у боротьбу проти Денікіна, попав до більшовиків і тут повірив обіцянкам комуністів, що визнали „самостійну" радянську Україну.

Але швидко, Хвильовий, будучи керівником політ-освітньої праці в Україні, швидко побачив справжнє обличчя комунізму. В 1919 році переїжджає до Харкова і тут появляється його перший друкований твір — поезія „Я тепер покохав город". В 1921 році він друкує три книжки поезій: „В електричний вік" (поема), „Молодість", „Досвітні симфонії", у яких ще повно надій на революцію. Але вже у 1922-23 роках пише свою прозу, в якій змальовує жах, смерть і каліцтво людини поруч з всеосяжною романтичною стихійною любов'ю до людини, до свого народу, до його розтоптаного відродження.

Його непокоять багато проблем: де кінчається людина і починається звір? Як знайти душу матері? Як перемогти ту ірраціональність, яка перешкоджає Україні бути в колі вольних народів; як вивести хахландію на великий історичний трактат? Що спричинює занепад, російський месіянізм, коли настане нова весна народів? Ці проблеми універсального і політичного практичного значення були перед ним у щоденному житті.

Хвильовий хоча романтик, великий майстер мистецького слова, мав великий політичний інстинкт. Він бачив можливості боротьби, але відчував які глибокі рани завдав Укра-

їні комунізм. В „Арабесках" каже ось що: „І я романтик, закоханий у свою наречену, знов бачу її сіроокою гарячою юнкою з багряною полоскою на простреленій скроні. Вона заступила рану жмутком чебрецю й мчить по ланах часу в безсмертя".

Якщо йде про напрямок творчости Хвильового, то в ній перехристились **два стилі: романтика** і **барокко.** Особи у творчості Хвильового мають такі прикмети бароккового стилю: сильна людина, але підпорядкована вищій силі, рухливість, енергійність, динаміка, любов до краси, включення до естетики елементів „неестетичного", закохання у темі смерти; гіперболізм любов до антитези, пристрасть до універсальности, прагнення до взаємин з світовою літературою, нахил до великих плянів та ідей. І врешті ідея національного відродження, ідеалізація громадського діяча героїчно-лицарського. У Хвильового жив **дух незалежности і власного шляху України.** У його творчості ферментували хаос доби і власні кипучі почуття, думки та інтуїція, але все це вбрав поет у порядкуючі слова, що були висловом любови, музики. Його творчість разом з творчістю споріднених йому мистців, також і неоклясиків, названо **„романтикою вітаїзму".**

Розчарувавшись у комунізмі, Хвильовий гостро виступив проти Москви у своїх памфлетах: „Україна чи Малоросія", „Камо грядеш", „Думки проти течії". З думками „Геть від Москви", які він лучив із думками про прилучення українського мистецтва до Европи, кінцем російській вищості в Україні, з самостійністю України, з власною місією українського мистецтва. Солідаризувались з ним Зеров, Академія Наук та письменники, гуртовані у **Вільній Академії Пролетарської Літератури** (ВАПЛІТЕ). Микола Хвильовий на знак протесту **застрілився 13. 5. 1933 р.**

За вісім років життя, в яких Хвильовий міг писати, він устиг стати провідним новелістом, творцем власної літературної школи і власного стилю, організатором і головним ідейним речником українського відродження. Його вплив вийшов далеко поза межі Радянської України.

Його вважали своїм лідером п'ять головніших провідників мистецтва тодішньої України, її Розстріляного Відродження: він сам був у цій групі як новеліст, Тичина — лірик, Микола Куліш — драматург, Курбас — режисер і Довженко Олександер — кіномистець. Всі вони та багато інших навіть в найнебезпечніший час нагінки над Хвильовим, деклярували йому свою вірність.

Головніші твори М. Хвильового: оповідання: „Сині етюди" (1923), новелі „Осінь" (1924), романи „Вальдшнепи" та „Іраїда" (сконфісковані), поезії — три збірки: „В електричний вік (поема), „Молодість", „Досвітні симфонії".

„Я"

(виїмок з новелі)

З далекого туману, з тихих озір загірної комуни шелестить шелест: то йде Марія. Я виходжу на безгранні поля, проходжу перевали і там, де жевріють кургани, похиляюсь на самотню пустельну скелю. Я дивлюсь в даль. — Тоді дума за думою, як амазонки джигітують навколо мене. Тоді все пропадає... Таємні вершники летять, ритмічно похитуючись, до острогів і гасне день: біжить у могилах дорога, а за нею мовчазний степ... Я одкидаю вії і згадую: ...воїстину моя мати — втілений праобраз тієї надзвичайної Марії, що стоїть на гранях невідомих віків. Моя мати — наївність, тиха жура і добрість безмежна. (Це я добре пам'ятаю!) І мій неможливий біль, і моя незносна мука тепліють у лямпаді фанатизму перед цим прекрасним печальним образом.

Мати каже, що я (її м'ятежний син) зовсім замучив себе... Тоді я беру її милу голову з нальотом сріблястої сивини і тихо кладу на свої груди... За вікном ішли росяні ранки і падали перлямутри. Проходили неможливі дні. А в далі темного лісу брели подорожники й біля синьої криниці, де розлетілись дороги, де розбійний хрест, зупинялись. То — молоде загір'я.

— Але минають ночі, шелестять вечори біля тополь відходять у шосейну безвість, а за ними літа, роки і моя буйна юність. Тоді дні перед загрозою. Там за острогами сизого бору, спалахують блискавиці, і накипають, і піняться бори. Важкий грім ніяк не прорветься з Індії, із сходу. І томиться природа у передгроззі. А втім, за хмарним накипом чути й інший гул... глуха канонада. Насуваються дві грози.

— Тривога! Мати каже, що вона поливала сьогодні м'яту, і м'ята вмирає в тузі. Мати каже: „Надходить гроза!" І я бачу: в її очах стоять дві хрустальні росинки.

З. Мірна

Жінка в Українській Центральній Раді

Прим. редакції: Відмічуючи 60-ліття Державности України, нас глибоко цікавить оскільки й в чім брала чинну участь українська жінка в цих світлих днях нашої історії в рр. 1917-1920. Тут друкуємо спогад Зінаїди Мірної, члена Української Центральної Ради в Києві. Авторка спогаду це також відома громадська діячка, яка по першій світовій війні жила в Празі. Вона була одною з засновниць Української Національної Жіночої Ради, яку зорганізувано 1919 року в Кам'янці Подільському й якої вона була заступницею голови. Живучи в Празі вона заснувала Український Жіночий Союз, була його довголітньою головою. З 1937 року З. Мірна була членом Ради Світового Союзу Українок, який був покликаний на Першім Українськім Світовім Жіночім Конґресі в Станиславові. Писала також до часописів та робила переклади з французької мови. Померла в Празі 1950 року.

Зінаїда Мірна

Не знаю, як на інших жінок, що були так, як і я, членами першого Українського Парляменту, Центральної Ради в Києві, але на мене моє перебування в цій високій інституції зробило кольосальне враження. Бути свідком відродження батьківщини, відродження, про близькість якого тільки романтичні голови марили, бачити на власні очі, як прокидається велитень народ, приспаний на протязі століть, як національна ідея, доти близька й зрозуміла тільки невеликим колам здебільшого інтеліґенції, просякає народні маси, все це бачити, як твориться нове життя і самій увійти до найвищого, керуючого цим життям органу, Центральної Ради, — все це для мене було недосяжною мрією. І все це здійснилося, здійснилося з такою швидкістю, в такому захваті, в такому бурхливому пориві, що не можна було опам'ятатися, вдуматися в дійсність, зупинитися й обміркувати.

З часу утворення Центральної Ради в березні 1917 р. і до її розпущення в квітні 1918 р. в Раді було 11 жінок. Ось прізвища (за альфабетом) тих з них, котрих можу пригадати: Грушевська Мар., Грушевська Ольга, Любинська, З. Мірна, Нечаївська, В. О'Коннор Вілінська, С. Русова, Л. Старицька-Черняхівська. Решти прізвищ не пригадую, це були здебільшого незнайомі жінки з провінції, які входили до Ради одна по одній і приїздили лише на загальні збори.

Відділяти працю жінок в Центральній Раді від загальної праці не можна, та й немає в цьому жадної потреби. Але сказати дещо про те, що робили жінки в Центральній Раді і чи взагалі робили щонебудь, я вважаю потрібним і доцільним, бо коли жінки взагалі вимагають собі прав, рівних з чоловіками, то й ухилятися не мусять від праці нарівні з чоловіками. Працювали жінки і в Центральній Раді, і хоч може праця їх була інша, але була вона там потрібна і виконували вони її совісно й доцільно.

Як на один з прикладів такої праці, я хочу вказати тут на ту участь в організаційній праці Центральної Ради, яку довелося взяти мені і кільком іншим, близьким мені жінкам, не торкаючись роботи жінок в Раді взагалі, як членів Ради, що брали участь в її засіданнях, в комісіях, в обговореннях і вирішеннях усіх тих складних і важливих питань, які життя поставило перед першим Українським Парляментом.

В перші ж дні революції в початку березня 1917 року активні сили українського визвольного руху, які під темні часи панування на Україні царського режиму зосереджували в собі цей рух, вели в ньому провід; члени таємного Т-ва Українських Поступовців, т. зв. ТУП, заклали в Києві Українську Центральну Раду, яка мала стати тим осередком українського життя, який взяв би на свої плечі справу політичного відродження українського народу. Хоча Центральна Рада мала стати всеукраїнським центром визвольного руху, але до складу її в перших часах увійшли тільки делеґати місцевих київських гро-

мадських, політичних, культурно-просвітних установ і організацій та тих всеукраїнських організацій що перебували в Києві: кооперації, політичних партій, студентства, духовенства, вчительства, війська і т. ін. Делеґати ці входили до Центральної Ради ступнево, день за днем, поповнюючи собою той невеличкий спершу осередок в кілька осіб з проф. М. Грушевським на чолі, що утворився при закладенні Центральної Ради.

Одного дня в другій половині березня 1917 року й мене було делеґовано до Ради, як представницю від одної з українських громадських оганізацій м. Києва. Перше засідання Центральної Ради, на якому я була присутна, відбулося в одному з менших кімнат величезного будинку Педагогічного Музею на Володимирській вул., що був наче спеціяльно збудований для молодого українського парляменту і з часом, з переходом до Ради всієї повноти влади державно-законодавчого органу, увесь цілком перейшов у її розпорядження.

З днем свого вступу до Центральної Ради я стала незмінно відвідувати всі її збори, що відбувалися мало нещодня, а іноді й двічі на день. До Ради почали вступати членами представники від ріжних організацій не лише України, а й інших російських земель, де жили й були об'єднані українці, — з Кавказу, Сибіру, Московщини і навіть з Америки. Популярність Ради зростала з кожним днем, як серед інтеліґенції, так і особливо серед селянських та салдатських мас, які, вважаючи Раду заступником своїх інтересів, надсилали з усіх країв України численні делеґації в найрізноманітніших справах.

Під той час спочатку революції панували ще добрі відносини між українцями й росіянами. Справа визволення вважалася загальною, про дальший неминучий логічний розвиток української справи росіяни ще не думали і не уявляли його собі. На Всеукраїнському Конґресі і на перших з'їздах, яких під той час відбувалося в Києві багато, росіяни виступали з привітаннями, підкреслюючи спільність фронту з усіма поневоленими народами Росії в визвольній боротьбі. Але коли ці з'їзди почали виносити резолюції з виразним національно-політичним характером, висловлюючи переконання, що лише „демократично-федералістична республика Росії з національно-територіяльною автономією України забезпечить права українського народу", то відношення росіян до українського руху почало змінятися і було видно, що український рух викличе великий опір з боку росіян.

Така зміна відносин стала особливо помітною після української маніфестації, яка пишно й урочисто відбулася 19 березня ст. ст. Ця маніфестація була одним з перших зовнішних проявів діяльности Центральної Ради з метою показати свої сили і демонструвати національні домагання українського народу. Маніфестація відбулася якнайкраще і, як писала навіть російська місцева преса, мала учасниками не менше 100,-000 душ. Година того дня була прекрасна — це був весняний день, який може бути лише на Україні, чудовий день, з глибоким блакитним небом, з золотим соняшним промінням, з тихим прозорим ласкавим повітрям. Настрій почувався піднесений, ще вірилось в безкровність революції, в братерство визвольних народів, в щирість визвольних змагань.

Але того ж дня увечорі, вже залунали по Києву, навіть в демократичних російських колах, слова обурення проти ніби розбиття українцями одного визвольного фронту, проти абсурдности їх національних домагань. Пам'ятаю, другого дня по маніфестації відбулися збори „Женскаго Общественнаго Собранія", де ми, українки працювали доти для проведення нашої національної ідеї в атмосфері цілком для нас доброзичливій. А з цього дня між нами й росіянками, а головне общерускими-єврейками постала стіна глибоких непорозумінь, дискусій, над якими приводили лише до ще більших розходжень. Розходження ці закінчилися виходом нас, українок, що були в товаристві в невеликому числі (Л. Яновська, С. Русова, Л. Старицька-Черняхівська, М. Костецька, З. Мірна) з числа членів Т-ва.

Після української маніфестації Центральна Рада організувала 25 — 26 березня з'їзд українських поступовців, найширшої й під той час найсильнішої української національної організації, про яку я вже згадувала, кажучи про утворення нею Центральної Ради. На з'їзд прибули не лише представники всіх відділів Т-ва з великих та малих міст України, а й від таких же відділів Т-ва з Москви, Петрограду. Постановами цього з'їзду були домагання автономії України. Але значення з'їзду було дуже велике: це був перший здвиг всеукраїнського громадянства й це був підготовчий ступінь до другого найважливішого українського з'їзду — Всеукраїнського Національного Конґресу.

Метою Центральної Ради було скликати Конґрес дійсних, обраних на місцях делеґатів українського народу, який би з-поміж себе обрав нову Центральну Раду, дійсну представницю

української нації. (Представники національних менших України — росіян, жидів, поляків — увійшли до Центральної Ради пізніше в кількости 25% загального числа членів Центральної Ради).

На Всеукраїнський Національний Конґрес, який було призначено на 4—8 квітня, мали з'їхатися до Києва делеґати усього українського народу, а насамперед, розуміється, обрані від волостей (ґмін) селяни, військові, робітники. Перед Центральною Радою стало завдання — всіх цих людей, що їхали делеґатами від незаможних верств людности до Києва, кудись примістити на кілька днів Конґресу.

Виконати це завдання було доручено мені. Мені було просто сказано: „До Києва прибуде понад 1,000 делеґатів, здебільшого селян, які до готелів не підуть, їх треба розмістити по безплатних помешканнях. Цю справу поручається Вам з тим, щоб на кожному засіданні Ради Ви давали інформації про те, як посувається організація дорученої Вам справи". Це було, здається, на третій день мого вступу до Центральної Ради. Я вийшла з цього засідання Ради дуже заклопотана. Перед моїми очима стояли ці 1000 делеґатів, яких я мусіла кудись примістити, здобути для них ліжка, і взагалі впорядкувати цю справу.

Як і раніш в своїй громадській діяльности, так і тут я звернулася за допомогою до тієї молоді, що працювала при Центральній Раді, і ми спільними силами почали розшукувати помешкання. Найбільше число людей нам пощастило примістити до Казьонної Палати, яка під той час якраз збудувала собі на Сінному пляцу новий величавий будинок, з великими світлими коридорами. Завдяки допомозі Ів. Мірного, тоді начальника відділу цієї Палати, і члена Центральної Ради, до нашого розпорядження було дано частину цих прекрасних помешкань, де ми поставили ліжка і таким чином одно помешкання для прийому кількох сот делеґатів вже було готове. Подібні ж, хоч і не такі гарні, помешкання пощастило нам здобути по ріжних школах і навіть ґімназія п. Жекуліної (тоді до української справи стали вже уважніше прислухуватися) дала нам частину своїх помешкань. На передодні Конґресу ми писали вступні картки для делеґатів, які тут же в помешканні Центральної Ради в Музею і роздавались прибуваючим до Києва делеґатам. На київському двірці і пароплавних пристанях ми поставили чергових, теж здебільшого українську молодь, які зустрічали делеґатів і відпроваджували їх в

Людмила Старицька-Черняхівська

приготовані для них помешкання. Конґрес відбувся в великій залі Купецького Зібрання. На площі перед залею ми примостилися зі своєю канцелярією і не впускали до залі жодного делеґата, не перевіривши його мандату і не видавши йому вступної картки. Для гостей Конґресу призначено було окремі місця на хорах, і їх ми туди пропускали, теж записуючи поіменно на окрему листу.

Більш півтори тисячі людей зібралося на Конґресі, а проте жадного непорядку, жадних ексцесів не було. Але на Конґресі помічалося не лише зовнішня організованість — внутрішня зорганізованість такої маси людей була переведена, можна сказати, блискуче, головним чином завдяки голові Конґресу М. Грушевському. Перед початком Конґресу величезна заля Купецького Зібрання була по береги повна делеґатами українського народу — інтеліґенції, військових, селян, матросів, робітників — це був стихійний порив українського народу до здійснення свого відродження. Але це була покищо неорганізована внутрішньо маса, якій треба було дати висловитися і взяти з неї квінтесенцію для утворення з них дійсних народніх обранців нового авторитетного, правильно обраного парляменту. І от тут вміло керуюча рука голови Конґресу Г. Грушевського, проявила свою особливу вправність. По обміні думками всі делеґати від волостей (ґмін), земств, „Просвіт", селянської спілки і т.д. були поділені по губерніях. Кожна губернія зібралася в окремому секторі залі. Решта делеґатів від всеукраїн-

ських організацій, а також від м. Києва перейшли до сумежної меншої залі. Після наради кожна група обрала відповідну кількість членів до Центральної Ради. Таким чином нова Центральна Рада, обрана з дійсних представників українського народу, наприкінці Конгресу вже існувала в повному складі й у той же вечір відбула своє перше засідання. На цих перших зборах Центральної Ради, була обрана т. зв. Мала Рада, себто Виконавчий Комітет Центральної Ради, в кількости здається, 30 осіб. До складу Малої Ради увійшли також і жінки: Л. Старицька-Черняхівська та З. Мірна.

Хоча всі члени Центральної Ради працювали безплатно (отримували невеличкі добові під час сесій Ради лише ті з членів її, які жили на провінції), але для переведення своєї діяльности Центральна Рада потребувала грошових коштів. Організації з'їздів, пропаганда серед народу, утримання канцелярії Ради — на все це були потрібні гроші, а жадних державних коштів Рада зразу не мала. Тому в самому початку існування Центральної Ради було винесено ухвалу організувати день Національного Фонду, який, крім пропаганди української справи взагалі, дав би можливість, в формі організації ріжних збірок грошей, обкласти українське громадянство добровільним податком на оплату перших кроків його національно-політичного життя; запропоновано було зібрати одноденний заробіток. Цю справу організації дня Національного Фонду було доручено Володимирові Ковалеві, нині вже покійному, який працював в Центральній Раді з перших же годин її заснування і ніс обов'язки скарбника Центральної Ради. Але через переобтяження працею в кооперативних установах В. Коваль відмовився від улаштування дня Національного Фонду і тоді Центральна Рада доручила цю справу мені. Було це в середині квітня, а день Національного Фонду вже фіксовано на 23 травня, отже, зміняти його вже було неможливо. Таким чином, треба було на протязі якогось місяця перевести кольосальну працю організації збірки грошей серед усього українського народу не лише на Україні, але також і в Московщині, й на Кавказі, й у Сибіру і т. ін. Великих зусиль мені коштувало, організувавши Комітет для переведення цієї праці, переконати Л. Старицьку взяти на себе головування в Комітеті, як людині популярній серед всіх кол українського громадянства. Скарбництво дня Національного Фонду залишилося за мною.

Праця у нас закипіла. По всіх великих і малих містах України, Московщини, Криму, Кавказу, Сибіру, де існували якісь українські інституції, громади або навіть і поодинокі відомі люди, всюди було розіслано підписані листи для збору пожертв і при них відозва до українського громадянства, художньо складена Л. Старицькою-Черняхівською, де пояснювалася потреба грошевої підтримки з боку українського громадянства на початках відновлення політичного життя України і пропонувалося: улаштувати подібний же день Національного Фонду і по місцях на провінції. Плянувалося так, щоб ця збірка грошей розпочалася рівночасно серед всього українського громадянства на Україні й поза Україною сущого, себто 23 травня. Але повертатися до нас назад деякі підписані листи почали раніш установленого речинця. Збірщики, заповнивши листи іменами жертводавців і з інтеліґенції, і з селянства, повертали листи з грішми і прохали прислати ще нові для дальшого збору. Видно було, що момент відродження української нації урочисто переживається українським громадянством і почуття жертвенности обхопило усі кола його. Найбільші жертви зроблено земствами, матеріяльна допомога яких свідчила про їх цілковите визнання Центральної Ради. Але й окремі особи дивували великими сумами своїх жертв, які доходили до 1000 і більше карбованців.

Самий „день Національного Фонду" тягнувся в Києві 3 дні. По театрах у день під цей час відбувалися академії, ріжні відчити, мітінги, а вечорами вистави. Все місто було поділено на кілька районів, у кожному призначено пункти, де відбулися ріжні збірки грошей. Завідування районами було поділене між членами Комітету для влаштування дня Національного Фонду. Ці завідуючі по закінченні збірок зносили всі гроші до головної каси, яку ми улаштували в самому помешканні Центральної Ради в Музею. За центральною касою сиділи ми з Мар. Грушевською та Окс. Стешенковою, а Л. Старицька-Черняхівська, Вал. О'Коннор-Вілінська та Мар. Старицька працювали над улаштуванням вистав та відчитів по всьому місту. На протязі трьох днів ми приймали під розписки всі ті гроші, що їх нам зносили з ріжних пунктів міста. До цієї ж головної каси приходили також окремі жертводавці, люди ріжного стану, й складали свої пожертви — денний заробіток. Серед них пам'ятаю між іншими пана Тимешка, що зложив до каси 100 рублів, як свій денний заробіток.

Крім грошей жертвували люди також і цін-

ні речі — брошки, браслєти, старі медалі, червінці й т.ін. Але таких речей взагалі було небагато. Робили збір грошей ще й до карнавок (скарбонок), одну частину яких було роздано збірщикам за списками. Повернені карнавки були розпечатані лише по закінченні дня Національного Фонду в присутности членів спеціяльно призначеної для цього комісії. Кожна карнавка мала своє число й при підрахунках в книзі, де було занотовано кожну карнавку, проти неї виставлялася сума, яку було з неї вийнято. Гроші, які було зібрано по ріжних пунктах Києва під квитки, здавалися до нашої головної каси разом з квитковими книгами. До головної ж каси вступали також і від продажу на пунктах українських книжок, які під час дня Національного Фонду надзвичайно добре розходилися. Справу продажу українських книжок на пунктах взяла на себе письменниця Л. Яновська, й дуже добре її впорядила й потім обрахувала.

По закінченні дня Національного Фонду Комітет зібрався до банку, одним з директорів якого був відомий громадський діяч М. Синицький, який запропонував до послуг Комітету частину банковських сейфів для приміщення в них зібраних грошей. Тут в банку в неурядові години й було зроблено підрахунок всіх зібраних сум. Паперові гроші було вкладено до державного банку на біжучий рахунок, а все золото й срібло, яке в той час вже по руках не ходило, а також багато мідяних пятаків і ріжні цінні речі було зложено до сейфів банку, при чому на всі зложені гроші й речі було складено детальний опис з формальними підписами відповідаючих за них осіб. Подвійні ключі від сейфів було поділено: один примірник було віддано бухгальтерові Центральної Ради Лютому, а другий було постановлено віддати мені.

Цим чином — передачею зібраних і підрахованих до банку грошей і припинялася функція Комітету для влаштування дня Національного Фонду. І хоча гроші все ще й далі надходили до каси Центральної Ради від ріжних земств і інших інституцій України, але гроші ці вже не переходили через Комітет, а вступали просто до бухгальтерії Центральної Ради. Ці суми були, розуміється, значно більші за ті, які ми, Комітет, назбирали перед і під час самого Національного Фонду, бо деякі земства почали переводити значні асигнування на Центральну Раду, але гроші ці вступали в правильному порядку і їм легко могла дати раду сама бухгальтерія Центральної Ради.

По закінченні всіх підрахунків я зробила

Валерія О'Конор-Вілінська

справоздання в кінці червня в засіданні Малої Ради. Справа переведена була з добрим успіхом і Рада ухвалила висловити мені подяку з занесенням до протоколу. І хоч грошей під той час на біжучому рахунку в державному банку було вже небагато, бо за червень місяць були витрачені, окрім біжучих видатків, на ріжні спеціяльні потреби Центральної Ради дуже великі суми (організація власної друкарні, посилка делагацій до Петербургу до Тимчасового Уряду і т. ін.), але фінансові здобутки дня Національного Фонду, поруч того, що, були самі з себе вельми значні, мали ще й те велике значення, що прийшли в той саме час, коли Центральна Рада, розвинувши вже широко свою діяльність, їх найбільше потребувала.

Тим часом з 1-го липня вже почав функціонувати Ґенеральний Секретаріят фінансових справ, і перший секретар його Христофор Барановський перейняв на себе і функції скарбника Центральної Ради, яким перше до 20-х чисел червня був В. Коваль, а по його зреченні було призначено мене. Але фактично справ скарбника Центральної Ради В. Коваль мені не встиг передати, й всі його справи безпосередньо поступили до Хр. Барановського. Тоді ж зараз і я ознайомила його з грошевими справами дня Національного Фонду, передавши до бухгальтерії Ради, де вже працювали кілька платних урядовців з бухгальтером Лютим на чолі, й все діловодство Національного Фонду.

Невдовзі я виїхала на село до своїх рідних на Чергівщину й там цілий місяць відпочивала

(Докінчення на стор. 20)

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Шановні Члени і Приятелі!

Звертаємося до Вас з важливим проханням допомогти в реалізації великої ваги проєкту, — а це побудова нового приміщення для Музею Союзу Українок Канади. Український Музей стане центром, в якому будуть збереженні цінності нашого культурного та релігійного життя. Це буде ще одним здобутком для розвитку української спадщини та історії нашого побуту в Канаді.

Бажаємо поділитися з Вами доброю вісткою, що довго-очікувані дотації на проєкт побудови музею від міста Саскатуну, та Саскачеванського Уряду вже проголошені (кожна в сумі $125 тисяч). Дост. Р. Романів, заступник прем'єра Саскачевану передав це офіційно від уряд, а мейор К. Врайт передав уже подібну дотацію від міста Саскатуну, з тим застереженням, що мусимо розпочинати будову своїми власними фондами.

Закуплення відповідної площі, разом з побудовою нового будинку — музею на 13.500 кв. фт. будуть виносити приблизно $950,000.00. Раніше було отримано дотацію від Федерального Уряду, почерез Національний Музей в Оттаві, в сумі $200,000.00, а зараз сподіємося дістати вищезгадані дотації в сумі $250,000.00. Очевидно, ми як організація мусимо зібрати приблизно $500 тисяч від наших членів, прихильників та загального громадянства, — $150,000.00 таки негайно, щоби розпочинати це велике діло, а решту почерез слідуючі кілька років.

Дирекція головного музею вложила багато часу та старань на приготування різних аплікаційних прохань на призначені дотації, на виготування плянів самого будинку-музею, а тепер в підготовці цілої кампанії — збірки на здобуття відповідних фондів. Сподіємося, що наше громадянство піддержить цей проєкт побудови нового музею у цей так важливий час.

В скорому часі будемо оголошувати зсумовані датки всіх жертводавців на сторінках української преси. Чи можемо числити на Вашу дальшу моральну та фінансову піддержку?

З правдивою пошаною до Вас,

Марія Ткачук,
Голова Дирекції
Михайло Бойчук,
Голова Будівельного Комітету
Іван Ноконий,
Голова Фінансового Комітету

Успіхи Східньої Філії Українського Музею Союзу Українок Канади в 1977 році

Східня Філія Українського Музею Союзу Українок Канади, яка міститься в Торонті від 1946 року, є найстаршим і найбільшим українським музеєм на сході Канади. І хоч обмежена браком фінансів і належного приміщення для діяльности, як дослідчий музей для послуг українського середовища і для загально канадійського суспільства, Східня Філія Музею має чим похвалитися в своїй діяльности за минулий рік. Провінційні з'їзди Союзу, на яких здаємо річні звіти музейної праці, часто мають перевантажену програму, що стає причиною поверховного зацікавлення і фраґментового поняття праці нашого музею. Цей Музей є однією з наших найбільш живучих, надійних і корисних українських інституцій в Канаді, і тому про його працю та успіхи треба повідомляти в нашій пресі.

Східня Філія Українського Музею концентрує свою увагу у збиранні і зберіганні української ноші, і тому в ділянці вистав завдяки реклям та інформацій вистава була дуже велика і успішна. Не рахуючи десь пів тузина малих виставок, Східня Філія Музею, під дбайливим наглядом куратора, пані Іванки Вахни і її

помічниць, відбула 5 вистав-показів українського фолкльорного багатства. Для переважно українського глядача відбулися дві виставки „Українських традиційних уборів голови" в Інституті Св. Володимира в квітні, разом з Весняним чайним прийняттям, що його влаштувало Жіноче Товариство при Інституті Св. Володимира і в травні, під час 3-го Світового Конґресу СФУЖО, коли виставку оглянуло багато гостей і делеґаток з-поза Канади. Виставка „Українських традиційних уборів голови" складалася з 22-ох експонатів — дволітній проєкт Філії Музею. Убори голови діляться на дві групи. В першій групі — дворянських уборів голови від 10 до 18 століття — було виставлено корони князя і короля і гетьманську шапку, убір голови князівни, дівочий вінок і кораблик дворянок, шапку шляхтича і кораблик міщанки. В другій групі — народніх уборів голови 18 до 20 століття — було виставлено вишитий очіпок з Києва і пов'язання голів молодиць з Полтави, Буковини, Городенка і Полісся, і весільні вінки з Києва, Полтави, Станиславова, Івано-Франківського, Заліщиків, Тернополя і Буковини. Виставки були фахово і на високому рівні показані, на тлі картин з молодих дівчат і молодиць з вінками і очіпками на головах малярки Людмили з Монтреалу, які чудово гамонізували з експонатами, що були акцентовані стародавніми чорно-білими гуцульськими налавниками з 19-го століття і живими зеленими вазонами. Ця збірка уборів голови складена з автентичних старовинних уборів голови і з удокументованих репродукцій, що є унікальним музейним проєктом на терені Канади і взагалі в діяспорі.

В місяці червні під час інтернаціонального фолкльорного фестивалу „Караван" в Торонті, в павільйоні „Одеса" в Інституті Св. Володимира, Східня Філія Музею зорганізувала українську мистецьку виставку на тему „Буковинське Весілля". Під час тижня каравани виставку оглянуло поверх 30,000 глядачів, які подивляли цікаве і мистецьке зображення моменту, коли молоду пару з дружками, яка повернулась з церкви батьки вітають за стародавнім українським звичаєм — хлібом і сіллю на вишитому рушникові, в прибраній світлиці з весільним столом, на якому пишалися короваї і весільна різка. Як продовження весільної теми, в бічній кімнаті були виставлені весільні вінки з різних частин України, скриня з приданим молодої, включно з подушками у вишитих пошивках і барвистим килимом, все під критичним наглядом свекрухи (манекена) в прекраснім святковім буковинськім строї.

Четверту виставку на весні 1977-го року Східня Філія Музею відбула для цілковито англомовної публики в ексклюзивному культурному Лисеюм Клюбі в Торонті, який для відзначення свого сторіччя звернувся, щоб наш Музей дав їм показ п'яти українських історичних строїв разом з коментарем про походження і склад костюмів. Показ, який був переведений панями: І. Вахною, М. Буряник, А. Пасерб, І. Іваночко і трьома сумківками, зробив захоплююче враження на присутніх і показав вищий аспект української культурної спадщини, інше від того, що його канадійське суспільство привикло бачити.

Літом під час 50-літнього Ювілею С.У.К. в Саскатуні, збірка українських історичних строїв — 6 з княжої доби і 6 з гетьманської доби —

Управа Східньої Філії Українського Музею Канади Союзу Українок Канади в 1977 році: сидять — зліва — Анна Євчук (скарбник), Ірина Шиповик (рекордова секретарка і референт курсів), Галя Слюзар (друга заступниця голови), Ганка Ковальчук (тоді ще голова Музейної Фундації С.У.К.), Оля Гамара (голова), Іванка Іваночко (перша заступниця голови) і Анна Троян (референт преси); стоять — з ліва членки управи Лариса Коропецька, Анастасія Пасерб і Софія Стефанович, Меланія Буряник (заст. куратора), члени Доця Мандзюк, Дарія Смельська, Наталія Кулик і Емілія Степова, та Клавдія Микитюк (кор. секретарка). Відсутня: Іванка Вахна (куратор).

була показана під керівництвом пань: І. Вахни, М. Буряник і голови Східньої Філії Українського Музею Канади, О. Гамари, яка була англомовною коментаторкою під час показу. Успіх цієї виставки вже був описаний в нашій пресі.

А в жовтні, який був названий „Українським Місяцем" в Торонті, Східня Філія Музею відбула повний показ українських історичних і народніх строїв в Перкдейл Публичній Бібліотеці, для англомовного суспільства Торонта, яке під час цілого місяця мало нагоду знайомитись з різними аспектами української історії і культури під час серії доповідей, панелів, концертів і вистав, що його зорганізувало Українське Бібліотекарське Товариство під керівництвом пані Люби Пензей. — І тут знову Східня Філія Музею себе блискуче відзначила кінцевою імпрезою — показом, який захопив присутніх.

В ділянці освітньо-наукової праці, Східня Філія Музею С.У.К. виявила себе також дуже успішно. В лютім місяці було влаштовано дуже цікаву і на науковому рівні доповідь професора Зенона Елиїва з Рочестер, Н.Ю., на тему „Скитське золото й Україна", яка була ілюстрована прозірками. Заповнена заля Інституту Св. Володимира свідчила, що наше суспільство цікавиться нашою культурною минувшиною; всі присутні захоплено слухали наукові досліди і підсумування професора Елиїва про золоті скитські скарби з могил України. На привеликий жаль як ці скарби були виставлені в Метрополітанському Музеї в Ню Йорку, ніде не було згадано що скити висипали ці могили десь 7 століть перед Христом на Україні і що ту культурну спадщину і ті цінності, які світ подивляє — ми маємо. Наш Український Музей старається допомогти нам всім пізнати і пропагувати те, що в Україні ворог не дає і поза межами України облудно представляє.

Дальше в освітньо-культурній праці, специфічно в ділянці публікацій, східня Філія Музею може похвалитись ще двома успіхами. Для читанки 2-гої кляси канадійської народньої школи, під заголовком **Ін Де Рейн** (В дощі), яку видало Гін енд Компані, комітет музейної філії з пань: О. Гамари, І. Шиповик, І. Вахни і А. Троян, приготовили для розділу про Великдень інформації про українські писанки — знимки, взори і опис процесу писання. Для читанки географії 5-тої кляси канадійської народньої школи, під заголовком **Де Юкранієн Кенедієнс** (Українські Канадійці), яку видало Вен-Ностренд енд Райнголд Компані, комітет музейної філії з пань: А. Троян, І. Іваночко і Г. Слюзар, зібрали експонати народнього мистецтва для ілюстрацій і допомогли редагувати рукопис читанки. В обох читанках наш Музей дістав повні кредити і причинився до розповсюдження інформації про українців і їхню культуру в англомовному освітньому полі.

А щоб українські народні мистецькі процеси не вимирали, Східня Філія Українського Музею С.У.К. протягом року зорганізувала ряд курсів під управою пані Ірини Шиповик в Інституті Св. Володимира, для молоді, студентів і старших. Курс кераміки навчала пані Л. Сумик, курс хрестикового вишивання навчали пані І.

Виставка українських традиційних уборів голови влаштована Східньою Філією Українського Музею Союзу Українок Канади в Інституті Св. Володимира в Торонті. З переду і з лівого боку видно дворянські убори голови, а з заду з правого боку видно частину весільних вінків.

Закінчення курсів писання писанок які влаштувала Східня Філія Українського Музею Союзу Українок Канади в Інституті Св. Володимира. З лівого боку в білій одежі стоїть голова Філії Музею, Оля Гамара, а при кінці стола, нахилившись над учителькою курсів — пані Тетяною Тайтеник — стоїть референтка всіх курсів Філії, Ірина Шиповик.

Вахна і М. Буряник, курс полтавського вирізування навчала пані А. Сахно, а курс писання писанок пані Т. Тайтеник. Велике число молодих сумківців і студентів з університету навчалися безкоштовно. На закінчення кожного курсу відбувалася виставка праць курсантів, на якій була присутня голова Музейної Філії, пані Оля Гамара і від імени Музею складала похвалу і признання за успіхи курсантів, які люблять свою мистецьку спадщину і продовжують її в Канаді.

Рік праці в Східній Філії Українського Музею Союзу Українок Канади пролетів швидко, і в супереч втомі і невигідних умов та постійного браку фінансів, приніс багато вдоволення членам Музею. Співпраця поміж членами взірцева і може послужити приміром іншим організаціям, не тільки у відповідальнім і доброзичливім наставлені, але також ентузіястичним, тактовним і добре зорганізованим проводом.

Багато праці і засобів чекає Український Музей і багато можна зробити для збереження, вивчання і реклямовання української спадщини в Канаді, але на це потрібно щирої і масової допомоги від всього українського суспільства. В першу чергу потрібно здобути відповідне приміщення для музею. Для цього вже розпочато кампанію на прекрасний будинок Українського Музею в Саскатуні, а Східня Філія Українського Музею розпочала збирання фондів для музейного приміщення в новій прибудові в Інституті Св. Володимира в Торонті. На перший і на

Батьки вітають молодят — з виставки „Буковинське Весілля" в павільйоні „Одеса" підчас міжнароднього фестивалу „Караван" в Торонті.

другий будинок урядові установи приобіцяли фонди, якщо такі самі суми, які є обіцяні ми зберемо серед суспільства і членства. Членство є головною підставою існування і діяльності музею, і чим більше буде членів тим більше допомоги наш музей одержить від федеральних і провінційних урядів. Невеликим тягарем є річна вкладка — 5 дол. від особи а 10 дол. від родини — і всі грошеві пожертви на будову музею можна відтягнути від уподаткування. Просимо всіх українців, свідомих любителів своєї культури, ставати членами Українського Музею С.У.К. і підтримувати його. Хто має пам'яткової вартості зразки українського мистецтва — чи то одежі, вишивки, тканини, різьбу, кераміку, писанки, картини, книжки, всякого типу спорудця, і т.п., просимо дарувати до музею. Ваші імена і експонати залишаться в музеї на довгі покоління живими свідками вашої любови і пошани до нашої української культурної спадщини. А всім членам, працівникам і приятелям, які своєю жертвенністю праці, часу і грошей, допомагають нашому Українському Музеєві, належиться велике признання і подяка.

Анна Троян,
реф. преси при Схід. Філії
Українського Музею Канади

СЛОВО НА ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА

(Доповідь добр. **М. Фотій** на день членства у відділі Кн. Ольги в Торонті)

Вітаю всіх присутніх у цей великий і радісний День Зустрічі! Ми, ті, що вже давно в організації Союзу Українок, відділу кн. Св. Ольги, зійшлися, щоб познайомитись ближче із сестрами українками, яких також серце лежить близько української справи та рідної Української Церкви Православної.

Ми зійшлися, щоб познайомити наших сестер з працею організації С.У.К., з якою вбільшості, вони вже знайомі. Ми зійшлися, щоб представити, що: „Жнива великі, а женців мало!"

Господь так створив людину і все на світі, що: „Все йде, все минає", як писав великий наш Шевченко. Старші, знеможені життям і працею, відходять... Проріджені ряди треба поповнювати. Треба працю продовжувати. Треба вносити нові думки, щоб робити працю більш цікавою, вносити нові розумні ідеї, на добро організації, які б не йшли в розріз з нашими національними та релігійними святощами. Нам треба, щоб ми могли кожний виклик праці, прийняти розумно, розсудливо, спокійно з відвагою й певністю! Тому нам треба, щоб нас було багато! Щоб усі приклали рук і думок до святого діла!

Ані університети, ані найбільш ідеальний родинний дім не дасть того, що дає громадська, організована праця! За цих 30 років, що я в Канаді, і є членкою С.У.К., я багато навчилась! Скільки я навчилась від тих сестер, що безпритенсійно й послідовно, рік-за-роком, віддавали свій час і труд для організації, для Церкви! Віддавали, бо знали, що трудяться для братів українців, таких як і вони. Віддавали для майбутнього своїх дітей! Віддівали труд, час і гроші, бо серце їм так підсказувало і щоб не потонути в чужому морі. По науці Євангельській вони поступали: „Працюй в поті чола твого, і буде тобі добре жити!"

Тим, що потрудились і вже відійшли й залишили добрий приклад до наслідування, хай буде їм „Вічна пам'ять"! А тим, що ще є між нами, хай буде честь і щира подяка за півстолітню витривалість!

Ми всі знаємо, що тільки добре організоване громадське життя, може принести вдоволяючі успіхи. Ніхто з таких звичайних одиниць, як оце ми тут, сьогодні, зійшлися, одинцем, нічого великого зробити неможе для загального добра! А громадою: „І обух легше сталити".

Кожна людина потребує доброго слова, світлогодружнього погляду, доброї поради. Потребує послухати щось корисного, взнеслого, увібрати те все гарне в свою душу, понести його додому, передумувати ще раз і ще раз про ту саму справу, жити нею й відчувати, що це моя справа, це моя Церква, це мої сестри українки, до яких я маю честь належати і вкладати й свій труд для нашого майбуття! Я не сама, зо мною багато таких самих, як я, що об'єднані почуттям і любов'ю до наших справ, до справ майбутнього добра моєї нової батьківщини Канади, до справ духових моєї рідної, тисячолітньої Української Православної Церкви — Церкви і мого многострадального народу.

Ми, як організація при Катедрі, відділ кн. Св. Ольги, не існуємо самі в собі, самі для себе. Ми належимо до великої, знаної РОДИНИ, до жінок українського православного віровизнання, зорганізованих у Союзі Українок Канади, тепер із централею в Едмонтоні. Первопочатки нашої організації були в Саскатуні ще 1926 року. Золотий Ювілей в минулому році, приніс лавровий вінок. Були це величаво взнеслі події впродовж трьох днів святкувань. Поверх 50 років наші сестри українки, трудились по всіх широких просторах Канади. Муравлину працю вкладали на полі культурному, на полі церковному, на полі шкільництва, на полі політичному, на полі видавничому. Доброю працею трудились і пронесли ім'я організації СУК чесно, крізь півстоліття, і стали відомими своєю працею на цілий світ! І ми, в Торонті, відділ кн. ім. Св. Ольги, це наче одна квіточка, із великої китиці квітів, один відділ, об'єднаний любов'ю й дружністю поміж собою, як і сотні інших таких самих, що у своїх місцях перебування.

І ми, при Катедрі, в місяці жовтні, відсвяткували півстоліття видної, плодотворної праці. І ми вмурували тверду цеголку, в розбудову нашого громадського, культурного й релігійного життя при Катедрі. За цей час організація скріпилась, збільшилась, розвинула многогранну, цікаву й потрібну працю, як: на полі громадському, економічному, виховавчому, культурному, а для нашої катедральної громади, стала підставою її існування.

Я часто подивляю, з якою відвагою і посвятою беруться членки нашого відділу до важких відповідальностей. Наприклад, у нас, у організації, є 24 різні ділянки праці. Ці ділянки мають або свої комітети, або представниць до тої чи іншої галузі.

Назву кілька ділянок із праці нашого відділу: ось, наприклад: наше сестрицтво, комітет господинь, культурно-освітній комітет, гурток книголюбів, комітет каравани, базаровий, шкільний, до молодечих організацій, до КУК, до СУС, і багато інших. Скільки в цих ділянках цікавої праці! Скільки милих, або й немилих переживань! Але так іде життя. І треба всі виклики його, зустріти мужньо, з піднеселим чолом. Коли приходять місячні сходини, всі звітують із пророблені праці, і звітують цікаво. З тих звітів багато можна навчитись, скористати. Отут якраз показуються добра воля, любов, здібність сестри українки до праці, за яку вона відповідає, за яку ночей не досипляє.

Тому звертаюсь до вас, сестри, із закликом, вписуйтесь до нас, до нашого жіночого гуртка. Тут ви знайдете розумно зорганізовану працю, знайдете пораду, комусь послужите своїм знанням, щось доброго зробите, комусь допоможете в потребі, для когось потрудитесь, і це принесе вам удоволення... „Слуго вірний, ти добре трудився і за твої труди ти увійдеш у царство небесне!", сказано у Святому Письмі.

Сказано, де твоє серце, там ти, там твоя совість, твоя робота, там твої сльози і радість. То ж творім одну родину, сестри, один міцний ланцюг, щоб усі колісцятка були спаяні, нерозривні! Щоб усі дзвеніли гармонійно!

І знаймо, що громадська праця — це стичність із різними характерами, цікавими вдачами, різнородними здібностями, а понад усе, зустрічаємо людей із золотими серцями. Скільки тут знаходимо друзів сердечних, скільки порад розумних, заспокоення, теплоти!...

Ми дочки славного народу. Славних наших матерів, бабунь, прабабунь, нащадки. Скільки вони трудились, щоб зберегти все надбане тисячоліттями і нам донести їхні уславлені діла і гідну уваги, працю. Через ворожі панування багато пропало, але й багато залишилось прикладів до наслідування. Згадаю тут Магдалену Мазепу, матір великого гетьмана Івана Мазепи, що все віддана народові і служила йому. Згадаймо Гальшку Гулевичеву, що свій маєток, записала на Братську Школу в Києві, щоб тим допомогти піднести рівень освіти в народі, і тим самим, боротися проти окатоличення нашого народу. Наша Церква Православна, в ті часи, переносила найбільшу наругу й приниження. Згадаймо нашу велику, наймудрішу й святу княгиню Ольгу. Найтяжчу відповідальність і труди переносила задля своїх людей і перша поклала основи християнства на княжому дворі.

Як я вже згадувала вище, старші відходять, одні на відпочинок, інших, Господь покликає на відпочинок Ним приготовлений. Так іде життя. Це є природне, так було, є, і буде. А ми, те, що придбали попередники, не сміємо змарнувати, а мусимо продовжувати й розвивати! Тому, нам потрібно нових сил, щоб ними поповнити ряди нашої організації. Нам потрібно об'єднати жінок, що мають ті самі ідеали, ті самі стремління, ту саму віру, в один моноліт! Нам треба стати плече в плече, без різниці освіти, без різниці територіяльного походження, без різниці, коли, хто, де народився.

Коли ти українка, коли тобі дорога рідна Церква, ставай у наші ряди! Тут ти себе знайдеш, тут ти потрібна, тут ти відчуєш, що саме отут тобі бути! При Церкві нам треба творити своє середовище, а в ньому плекати рідну мову, традиції, культуру, затримувати свої свята, як велить наша Церква. При Катедрі має бути національне і духове вогнище, звідки має променювати світло на менші скупчення!

В житті нашого народу, Церква відограваля велику ролю. Вона дала первопочаток українській культурі! Вона була джерелом найвищих християнських чеснот! Вона була й є вихователькою нашого народу. Вона Своєю Божескою наукою вникає в саму глибину душі... Вона до нас говорить мовою нашого народу: „І чужого научайтесь, свого не цурайтесь", писав Шевченко. Церква принимає ці слова, як підставу національного виховання.

Накінець, що раз вітаю всіх, а впершу чергу, давніших членок, заслужених, за їхню півстолітню працю, якою вони показали добрий приклад до наслідування. Дякую сердечно і тим, що пізніше долучувались до нашого гурту і своєю працею солідно допомагають рости організації й Церкві й зустрічати певніше нові вимоги, що їх сучасне життя висуває. Накінець, ще раз звертаюсь із сердечним закликом до „новоприбулих" пань, сесетер наших, вступати в організацію С.У.К. і так підкріпити працю, що час нам несе в другому 50-літтю майбуття нашої Катедри.

Не лякаймось праці! Казав Борис Грінченко: „Праця єдина з недолі нас вирве, нумо до праці брати! Годі лякатись, на діло святеє, сміло ми будемо йти!"

„РУХОВІ ЗАБАВИ Й ГРИ"

Недавно забрано з друкарні перевидану книжечку: „РУХОВІ ЗАБАВИ Й ГРИ" з мелодіями й примівками, що їх зладила Оксана Суховерська — учителька руханки у Львові. Книжечка початково видана у Львові 1924 р., а перевидана в Вінніпезі заходами Крайового Центру Українських Шкільних Рад (КЦУШР) із заввагами до тексту й архаїзмів.

Учителі рідних шкіл, державних шкіл, опікуни молодечих організацій, виховники на таборах і батьки дітей, дістають у руки невеличку розміром книжечку (4½" X 6"), в якій зібрано великий і цінний матеріял, що його вміло можна використовувати при навчанні і засвоєнні української мови тими, що свобідно нею говорять і тими, що мають певні труднощі.

Там зібрано 29 різних рухових забав зі співом і 34 рухові гри, деякі зі співом, інші з примівками. Мелодії з нотами подані до 42 забав і гор. Подані також інструкції і зображено рисунком, як виводити. Видання дуже цінне й на часі.

Маючи на увазі велику потребу примінення ігор і забав з заняттями дітей і молоді поручаємо це видання, яке можна замовляти:

КЦУШР — c/o Dr. B. Bilash
456 Main Street
Winnipeg, Man., Canada
R3B 1B6

Ціна тільки $2.00 за примірник, завдяки фінансовій допомозі Шевченківської Фундації.

При замовленні більше, як 10 примірників 40% опусту.

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку скласти щиру подяку Всеч. о. Прот. Керніцькому і Добр. Керніцькій за відвідування мене в госпиталі і за їхні щирі молитви, так само о. Кравченкові й о. Заліщукові.

Дякую моїм сусідам, всім моїм добрим і дорогим приятелям, що принесли мені прекрасні вазонки, троянди, і картки побажань виздоровлення.

Дякую членкам філії нашого музею, як і членкам Пров. Екзек., і всім тим, що відвідали мене і давали розраду котрої мені було так потрібно.

Всім Вам, мої дорогі, щиро і сердечно дякую.

Марія Мандзюк-Сеніцька

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

К. Мостовий — Виндзор, Онт. 1
Р. Супрун — Вінніпеґ 1
Ліза Бот — Скарборо, Онт. 1
Орися Василишин — Йорктон 1

Канадський іміґраційний закон змінився.

ВСТУП

Імміграція завжди була одним з найбільш впливових чинників у житті Канади.

Імміграція впливає на нас з культурного, суспільного та економічного боку, на внутрішній і на міжнародній арені.

Для того, щоб запевнити, що імміграція й надалі буде на користь Канаді, у нашому імміграційному законі запроваджено значні зміни. І незалежно від того, чи Ви громадянин п'ятого покоління, чи просто відвідувач, Ви повинні знати, що в цьому законі нового.

ЗМІНИ

На протязі останніх чотирьох років окремі особи та організації вносили пропозиції змін до канадського імміграційного закону і імміграційної політики.

Значна кількість цих пропозицій стала частиною нового імміграційного закону, розрахованого на те, щоб максимально задовольнити інтереси усіх сторін на багато років.

Підставова мета та засади імміграційного закону вперше ясно визначені у самому законі. Усі інші положення закону та спосіб впровадження їх у життя імміграційними урядовцями випливають тепер з цих цілей та засад:

Відсутність дискримінації. З'єднання родин. Гуманна турбота про біженців. І просування економічних, суспільних та культурних інтересів Канади.

Скажете, що це тільки слова? Читайте далі, бо решта закону дбайливо укладена таким чином, щоб Канада могла дотримати свого слова.

ЯК ЦЕ СТОСУЄТЬСЯ ІМІГРАНТІВ І ВІДВІДУВАЧІВ

Іміґранти та відвідувачі, які приїздять до Канади на працю чи на студії, повинні будуть тепер робити усі заходи про імміграцію до прибуття до Канади. Ніколи не дозволено міняти офіційне становище у відношенні до імміграції підчас перебування в Канаді.

Канада завжди дозволяла у широких межах спровадження близько споріднених осіб. Згідно з новою родинною категорією, канадські громадяни мають тепер право виписувати батьків незалежно від їх віку.

Канада завжди давала притулок біженцям у межах своїх кордонів згідно з Конвенцією Об'єднаних Націй. Цей захист біженців набуває тепер сили канадського закону. До того ж новостворена категорія біженців окреслює тепер, кого, коли і як прийматимуть до Канади на поселення.

Новий закон краще захищає громадські права осіб, які роблять заходи про імміграцію до Канади І депортація не буде більше єдиною можливою карою. Тепер впроваджено менш гострі альтернативні міри покарання за невеликі провини супроти імміграційного закону. Процес імміграції не стане легшим, але в ньому буде більше ясності та певності.

Іміґранти та відвідувачі повинні обов'язково звертатися до канадських урядових бюр віз до від'їзду зі своєї країни. Тоді вони точно знатимуть свої права та обов'язки, виходячи з літака.

ЯК ЦЕ СТОСУЄТЬСЯ КАНАДЦІВ

Новий імміграційний закон — це проєкт нашого майбутнього. Це гнучкий проєкт, який передбачає можливості несподіваних змін. Він матиме витончений та довготривалий вплив на матрицю канадського суспільства. За новим законом федеральний та провінційні уряди спільно несуть відповідальність за низку ділянок. Для осягнення цієї мети будуть укладені офіційні угоди з провінціями про плянування та ведення імміграційних справ.

Кожного року, по федерально-провінційних переговорах, оголошуватимуть числа бажаного обсягу імміграції. Ці числа будуть зумовлені всеканадськими, місцевими, економічними та суспільними міркуваннями. Іміґрантів заохочуватимуть селитися у місцевостях, де справді існує попит на їх індивідуальні уміння та кваліфікації. І будуть намагатися відраджувати їх від поселення у місцях, де існує безробіття.

Нелеґальні іміґранти та особи, які використовують нелеґальних іміґратнів, знайдуть, що новий закон суворіший ніж коли-небудь.

Само собою зрозуміло, що новий закон продовжуватиме нашу традицію сильного захисту від міжнародніх злочинців та терористів.

Під цим, як під іншими оглядами, новий імміграційний закон може тільки посилити Канаду і зробити її кращим місцем для життя.

Майбутнє імміграції до Канади не можна закути у кайдани цупких правил. Новий канадський імміграційний закон втілює людяність, справедливість, зрозуміння міжнародньої відповідальності та гнучкість, якими не може похвалитись імміграційний закон ні одної іншої країни.

Ми горді цим законом і закликаємо Вас познайомитися з ним більш докладно з літератури, яку Ви можете отримати у найближчому до Вас імміграційному центрі.

Employment and Immigration Canada
Bud Cullen, Minister

Emploi et Immigration Canada
Bud Cullen, Ministre

NATIONAL COUNCIL OF WOMEN OF CANADA,

Annual Meeting, Banff Springs

One more successful meeting of the National Council of Women of Canada has been recorded in the archives of Canadian history. The annual meeting was held in May, in the Banff Springs Hotel amidst the exquisite surroundings of the beautiful snow-tipped Rocky Mountains.

With Ruth Hinkley, the national president presiding, a prayer of thanks was offered by Council members for the opportunity to be able to partake in the discussions during the conference and to vote on the resolutions that were planned with the intent of promoting a good future for Canadians.

During the opening night a reception, entertainment, and a film were thouroughly enjoyed by delegates and visitors, which were hosted by the Calgary Council of Women. The following evening the Calgary ladies arranged an exciting auction and Dutch sale that brought a very welcome contribution to the National Council's treasury.

One of the highlights of the plenary sessions were the adoption of resolutions which are later presented to the government of Canada, in the form of a brief. Flouridation, Income tax deductions for Volunteers, Mental Health Services, Averting Strikes in Essential Services, Clean Water for every Human Settlement, Nuclear Plant Moratorium, Plight of Children in Ukraine, Abduction of Child, Environmental Impact Assessment Act, Acid Rain, Use of Marijuana, Code System for Food, and Pornography, — were topics of the resolutions, that aroused lively discussions. Questions regarding the plight of children in Ukraine stimulated a very good debate which gave Ukrainian members the opportunity to describe the painful experiences and awful circumstances that exist in the Soviet Union and other suppressed countries.

"New Heights", was the theme of this year's conference, and this was the topic the Hon. Senator Joan B. Neiman, keynote speaker, chose for her speach on Theme Day. She suggested several ways to improve or change the routes in reaching the new goals, Council was setting for the future. She recommended self-examination and re-evaluation reminding Council members that over the intervening years the economic and social conditions of women have changed. "Women still want to serve their communities and their country but they must be able to do what they can when they can." She reminded Council of its greatest problem — "a wide diversity of member groups doing their own thing, with no time, desire, or capacity to participate in all ongoing projects. As a result, too little is done about too much, and a complex subject is treated in a superficial manner because of the lack of physical capabilities to research a subject thouroughly from coast to coast."

Senator Neiman commented briefly on some of the recommendations contained in the Report of the National Advisory Council on Voluntary Action and expressed a belief it will stimulate the thinking process of Council women. She encouraged members to look at new ways of streamlining efforts and of improving and speeding up our lines of communication.

The workshop to study recommendations on Voluntary Action was summarized by resource person, Mr. Don Stewart, Assistance to Community Groups Program, Secretary of State.

In accordance with the 1979 International Year of the Child, a report was prepared and published in the form of a small book, titled — "Children in Canada". It is a most informative overview, comprising about 90 pages, highlighting the shortcomings in the way we deal and care for children in this country. In this report Author, Jean Emberley, — chairman of Child and Family, — reminds us "not to lose sight of the fact that the spiritual needs of children and their home life are vital to their development and heritage, and the future of society". This book may be obtained from the NCWC head office in Ottawa for $3.00.

A report on the ICW Essay and Poster Contest was presented by Thora Mills, — Arts & Letters chairman. The poster winner was 8 year old Gerard Paradis, from St. Lambert, Quebec; and the essay winner was Pirch Abramoff from Toronto, also 8 years old.

The Health & Welfare Report was given by Lillian Gregory, Vice-President, — in which she included a submission of comment on the Government's Working Paper, "Way Ahead" — "A

Framework for Discussion". The subject matter was "Inflation and Unemployment".

Editor of the NCWC Newsletter, Reta Moran, in her report appealed to every Council and Federate to send in articles, projects and reports and to make the most of our medium of communication.

Mass Media Chairman, Halyna Melnyk, summed up results of the NCWC project regarding the CBC Questionaire: — "that Canadians are voicing a strong protest against violence on TV; against corrupting the English language, especially on programs for children; against having liquor flaunted around in so many programs and advertisements portraying it as a must in everyday living." CBC was reminded "that it had a commitment and a responsibility to provide the best available programs that could serve a healthy united society in Canada."

On Canadian Unity, H. Melnyk reported "that all the action when pooled together has definitely broadened the horizons of thought and understanding and is increasing in scope at a pretty rapid pace."

Among others, we also heard a detailed report of the Ukrainian Women's Association of Canada, given by national president Nancy Shemeluke-Radomsky. It was most enjoyable to once more meet with our national president and her charming husband Nicholas. Many Council members were accompanied by their husbands at this Conference and enjoyed the magnificent setting of the Rocky mountains together. Other Ukrainian delegates attending the Conference were: Lesia Ewasiuk, Anna Tomniuk, Frozyna Romanchuk, Olga Hanochko, Olga Cylurik, Lesia Mandryk, and Chrystia Fialka, all from Edmonton, and Katrusia Skorets and Mariff Shkambura from Toronto; and Pauline Beale from Oshawa.

The installation of officers took place during the 85th Annual Banquet, and after the newly re-elected NCWC president, Ruth Hinkley introduced the head table, we were pleasantly surprised to be greeted in the Ukrainian language by guest John Kushner, MLA, Calgary Mountain View Constitutency.

It was also a pleasure to note that three Council members of Ukrainian descent were on the list read by the President, who were awarded the Queen's Silver medal. They are: Helen Hnatyshyn of Saskatoon; Lillian Gregory of Edmonton; and Halyna Melnyk of Montreal.

The Conference ended with a thought on Canadian Unity: "When all is said and done, the rule of brotherhood remains as the indispensable prerequisite of success in the kind of national life for which we strive."

Halyna Melnyk
Co-ordinator 'Unity', NCWC

LUBA GOY

It is not unusual for writers to use German, French, Latin, or other foreign phrases in their works or plays, for the phrases are so well known that they seem to be a part of the English language. However, it is unusual to hear Ukrainian spoken in non Ukrainian theatre. Consequently, the reader can imagine my surprise and delight upon hearing Luba Goy jokingly say, "Най тебе качка копне" during a performance of the "Jest Society" at the St. Lawrence Centre several years ago. I immediately began to wonder whether or not she was Ukrainian, and having the fortunate opportunity of seeing her at a theatre, boldly approached her and simply asked, "Are you Ukrainian?". "I certainly am", she replied, and that was how I met Luba Goy.

Tiny five-foot Luba came to Ottawa from Belgium in 1951 with her family. In her youth, she was active in the Ukrainian community in Ottawa, particularly PLAST. When she completed high school, Luba took a few courses at Carlton University and worked part-time. While attending the University, she became interested in theatre and joined their drama society. Evidently, she was gifted, for the Ottawa Theatre Foundation decided to make her their 'Centennial Project' by awarding her a scholarship to attend the National Theatre School in Montreal. Although the Foundation disbanded after Luba's second year at school, the members of the Foundation arranged for a sponsor (who wished to be anonymous) to fund her last year at the school.

Upon graduating, she joined the Stratford National Theatre of Canada for the 1969-70 season and performed with them, mainly at the Third Stage in Stratford in *Ready Steady Go*, and at Montreal's Centaur Theatre in *Words, Words, Words*. It was, however, her participa-

tion with the "Jest Society", an improvisational satirical revue, that gave her the opportunity to show her broad range of talent in comedy. The "Jest Society" performed 275 times in Canada, including a ten week run at the National Arts Centre in Ottawa, the festivals in Charlottentown and Guelph, University campuses, and in three theatres in Toronto. Moreover, they were on the CBC radio show "Entertainers" for 78 weeks. In 1972, the group re-organized and assumed the name of "Royal Canadian Air Farce".

Luba Goy, as a voice-over for the TV series *The Fabulous Flying Machine,* has done over 200 characters. She has made frequent guest ap pearances on the CBC TV and Global Network in such shows as *King of Kensington, Chase the Wind, Royal Suite,* and *Making of a President.* Her guest performances resulted in the attainment of a continuous role in the Global weekly situation comedy *Mary & Michael,* in which she plays a neighbour, Mildred, who is Ukrainian. Also, to date, Luba has been in one National Film Board production, *The Legend,* playing the part of "Spirit Lady".

However, it is as a member of the "Royal Canadian Air Force", heard weekly on CBC Radio, that Luba Goy has achieved and continues to achieve her greatest success. This talented company consists of Dave Broadford, Roger Abbot, Don Ferguson, John Morgan, and of course Luba Goy. The satirical sketches they present untilize every conceivable topic konw to man, and they are performed both humourosly and intelligently. It was therefore not surprising that in 1976 the Royal Canadian Air Farce won an ACTRA award for the most entertaining programme on radio! Although Ferguson and Morgan are the principle writers, the other members also make contributions to the script. A frequent source of material is Luba Goy's Ukrainian background, and in certain sketches she speaks or sings in Ukrainian, as well as being referred to ethnically. This is done, moreover, very naturally — almost unobtrusively — as a reflection of the multi-cultural and multi-lingual Canada, and in the process adds an interesting new dimension to the show.

Consequently, I belive that in time, it will NOT be unusual for Japanese, Finnish, or Arabic (to name but a few) phrases to be used in literature and theatre, for Luba Goy has proven that ethnicity is a rich lode to be mined for the arts in Canada. And when that time comes, we can honestly say, "This is what cultural contribution is all about!".

Anna Balan
1977

ЖІНКА В УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕНТР. РАДІ

після 3-місячної найтяжчої, яку зазнала праці — праці в Центральній Раді, де я щодня з раннього рана до пізнього вечора, а іноді й ночі висиджувала над тяжкою працею організаційною, а далі — біля ріжних підрахунків і справоздань.

Коли в серпні місяці я повернулася до Киева, Ґенеральним Секретаріятом справ фінансових заправляв не Хр. Барановський, а проф. М. Туган-Барановський. Справу фінансового становища Центральної Ради я все ще почувала собі близькою й тому зараз же пішла до нового Ґенерального Секретаря. Коли я розмовляла з ним про справи Національного Фонду й про потребу, на мою думку, тепер, коли вже є правдивий господар справ фінансових — Ґенеральний Секретаріят, обрахувати й впорядкувати й ті кошти, що впливали безпосередньо до каси Центральної Ради, через бухгальтерію до утворення Ґенерального Секретаріяту, — то міністер фінансів дивився на мене такими здивованими очима, що було ясно, як далеко його думка від цієї, такої чужої, дрібної, як тепер вже йому очевидно здавалося, справи. Він, правда, визнав потребу впорядкувати цю справу, але... — „есть стільки справ державного маштабу", сказав він мені на прощання. Центральна Рада перебирала вже повноту влади в Україні й Міністер Фінансів плянував бюджет уже на десятки чи й сотки мільйонів, а не якісь сотки тисяч.

На цьому моя активна діяльність в Центральній Раді закінчилася. На мене спала нова праця. Мене було поставлено на чолі Комітету, який було утворено при Т-ві допомоги населенню України, що постраждало від війни, і якому було передано всі допомогові інституції „Земгора" й „Татіянівського Комітету". Треба було налагодити справу 23-х дитячих захистків та ще в таких умовах життя, коли правильних сталих асиґнувань на утримання захистів не було, й кожну копійку треба було виривати з державної скарбниці.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Марійка Підгірянка

Білчині горішки

Позривала жвава білка
З ліщини горішки
Та понесла продавати
На ярмарок пішки.

Нащо тобі, жвава білко,
Горішки носити?
Прийдуть діти в ліс до тебе
Та будуть просити...

Нащо тобі, жвава білко,
В путі бідувати?
Прийдуть діти в ліс до тебе —
Будуть купувати.

М. Погідний Угорчак

Муха-Зовуха – і павучок Нуко!

На підвіконнику зустрілися Муха-Зовуха і маленький павучок Нуко. Їхня доля тепер була однакова. Їх люди вигнали з хати і заборонили вертатись. Муха-Зовуха побачивши павучка Нуко, розповідала йому про своє горе:

— Чомусь люди нас зненавиділи. Перед нами позакривали вікна дротяними сітками. Ніяким чудом добратися в хату, а як і вдасться, то й так немає спасіння. Господиня хапає якусь пляшку і пшикає нею по всій хаті. А ця рідина не тільки занечищує хату, але всіх нас троїть. Я сама бачила тисячі моїх товаришок, що мертвими лежали на підлозі. Страшно було бачити таке видовище. Люди дуже жорстокі.

— О так люди дуже жорстокі, повторив павучок Нуко. Але і з нами павучками теж не краще. Я чув на власні вуха,

як одна господиня хвалилася: Я, каже уже усіх павучків видусила. Тепер у мене чисто, приємно і любо! Я сам бачив, як вона пшикала тою пляшкою і бігала з нею по всій хаті. В який спосіб я урятувався від цієї біди, сам не знаю. Я впав був на підлогу і тільки й те тепер ще пам'ятаю.

— Так тобі і треба, потвердила підозріло муха Зовуха. А ви павучки що робили з нами? Порозтягаєте свої брудні сіти по всяких кутах і кутиках і чекаєте, щоб кровцю нашу пити. О ви мерзенна погань! Так вам і треба! Думали що милість знайдете у тих людей.

— Тільки так дуже не пащекуй розгнівався павучок Нуко. Він зовсім не боронився від свого мухолапства, а навпаки ще почав хвалитися. Ми людям мусимо вибачити, бо вони не завжди розуміють яке велике добродійство їм робимо.

Ми винищуємо усіх паразитів, а ви мухи усі паразити, тільки бренїти знаєте. Щасти Боже людям, що врешті зрозуміли вашу негідну роботу. А то вже почали до людських очей дертися. Ото ж і добре, що врешті і вам дісталося. А нас хоч люди й вигнали, то ми таки знайдемо собі щілинку, щоб дістатися до середини хати. Наше племя сильне і непереможне! Але слова павучка зовсім її розгнівали і вона закричала: Тьфу на тебе негіднику! Ти за людьми плачеш? Мені з тобою немає про що говорити. Іди собі й пропадай! І муха Зовуха забреніла, зашуміла і може кинулася б на маленького павучка, але побоялася.

А маленький павучок Нуко, мабуть теж зо страху, пустився лапками по нитці і покотився вниз і зник серед зеленого пахучого травника.

А Муха-Зовуха була дуже розгнівана, покружляла над ним а потім забреніла, покрутилась, замахала крильцями і полетіла. Чи може до людської хати?

Ні, вона так знечев'я і гніву влетіла маленькій синичці до відкритого дзьобика. Що далі з нею скоїлося, не питайте!

В гніві ніколи нічого розумного не можна з робити...

Курчатко

Я сам боюся,
Де ж моя матуся?
Ціп, ціп, ціп...

Де ж мої сестрички,
Брати-кукурічки?
Ціп, ціп, ціп...

А, коло комори,
Біжу до них скоро,
Дріб, дріб, дріб.

Вітайте, вітайте,
До гурту приймате,
До гурту приймайте,
Ціп, ціп, ціп.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

З нагоди 60-літнього Ювілею нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді, наше Жіноче Товариство, відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Басарабової і громада Свв. Петра і Павла в Ґлеслин, Саск. складає нев'янучий вінок у світлу пам'ять усіх членок і членів громади, які відійшли у Вічність та складає $50.00 на журнал „Промінь"

За відділ
Марія Гарасим, голова — Катерина Данилів, секр.

— — — — —

У п'яту річницю моєї дорогої дружини бл. п. Теклі Жук, яка упокоїлась 15 серпня 1973 р., складаємо китицю квітів і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Дня 18 квітня була це сумна днина, як Тебе, моя люба, прощала родина. Вічна Тобі пам'ять.

Муж Касіян Жук і діти, Ґронлід, Саск.

— — — — —

У восьму річницю мого незабутнього вуйка, бл. п. Івана Бабія замість квітів складаю $2.00 на прес. фонд. Покійному вічна пам'ять.

Андрій Бабій, Монтреал

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої приятельки бл. п. Йоанни Берези Стефанюк, яка упокоїлась 29 червня 1978 р., замість квітів складаю $5.00 на журнал „Промінь", якого вона читала і цінила від самого початку його виходу. Вічна пам'ять покійній.

М. Нєма, **Монтреал**

— — — — —

У восьму річницю смерти нашого тата, дідуся, бл. п. Антона Кирилюка, який упокоївся 24 серпня 1970 року в Галок, Мінн. складаю в його пам'ять $30.00 на прес. фонд „Променя".

Хай пам'ять про Покійного живе вічно між нами.

Дружина Олена, діти і внуки

У ДРУГУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ОЛІ АНДРУЩАК

17 липня цього року минає два роки від дня упокоєння бл. п. Олі Андрущак. Відійшла Оля з цього світу після тяжкої недуги в шпиталі міста Саскатуну, в глибокому смутку залишивши свого чоловіка Федора, сестру Стелу, брата Ореста та багатьох приятелів і співробітників на українському церковно-громадському полі.

Спочивай спокійно у Бозі, дорога Олю! Пам'ять про Тебе завжди зберігається в наших серцях.

За свого життя покійна Оля Андрущак постійно морально й матеріяльно допомагала українським установам, організаціям і пресі. Відзначаючи другу річниця нашої болючої розлуки — складаю в пам'ять Покійної на такі потреби нашого громадського життя:

На Музей Союзу Українок Канади в Саскатуні	$200.00
На Колегію Святого Андрея у Вінніпеґу	100.00
На „Український Голос"	50.00
На „Вісник"	50.00
На „Промінь"	50.00

Федір Андрущак

Відділ ім. Олени Пчілки у Норт Бетлфорд, Саск. складає нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої членки, бл. п. Марії Левченко і засилає $5.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ — **С. Харко**

У дванадцяту річницю відходу у вічність моєї дорогої дружини, мами і бабуні, бл. п. Доці Олексин, яка упокоїлась 12 липня 1966 року, в її світлу пам'ять замість китиці пахучих квітів на дорогу могилу, засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Муж Дм. Олексин і діти —
Михайло, Марія, Олеся і Зоня, зяті і внуки,
Саскатун.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашого незабутнього приятеля, заслуженого громадянина бл. п. Юліяна Білоуса, який упокоївся в Давфині в квітні 1978 року в його пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь'.

Михайло і Галина Бабій — Вінніпеґ

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері засилає $10.00 на нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Софії Здебяк, яка упокоїлась 9 липня 1978 року, проживши 78 років. Покійна була активною членкою, була нагороджена грамотою нашого відділу за 25-літню працю. Вічна їй пам'ять.

Л. Митрук, голова — **П. Клюкевич,** рефер.

— — — — —

У третю річницю мого дорого, ніколи незабутнього мужа, бл. п. Михайла Бабляка, який упокоївся 26 серпня 1975 року, в його світлу пам'ять складаю на журнал „Промінь" $10.00. Покійному Вічна пам'ять.

Засмучена дружина Анастасія Бабляк,
Вердон, Кве.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ОШАВА, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. „БАРВІНОК"

В неділю 19-го березня 1978 р. відділ Союзу Українок ім. „Барвінок" в Ошаві святкував своє 20-ліття і заразом 50-ліття Союзу Українок Канади. У православній Церкві Св. Івана Хрестителя по Службі Божій о. прот. Тарас Славченко, в присутности усіх членок із засвіченими свічками, посвятив прапор С.У.К. і відслужив Молебень за здоров'я всіх членок. Згадано упокоєну членку бл. п. Марію Костюк.

Святочна програма почалася о год. 2:30 по полудні. Брали участь членки відділу і їх родини. Численно прибули також члени громади і складових організацій СУС. Отець прот. Славченко відкрив імпрезу молитвою, а голова відділу пані Марія Григоренко привітала усіх та доповідачку пані Ганку Романчич-Ковальчук. Також привітала нових членок товариства за минулих три роки, пань: Ніну Котелко, Люсю Мігус, Елейн Трофимович і Линду Смайт. Удекоровано корсажами доповідачку, голову відділу і предсідницю свята пані Олю Куць, почесну членку та організаторку відділу.

Пані Куць відкриваючи святочну програму, у своїм вступнім слові сказала: „Рішено 20 років тому зорганізувати відділ „Барвінок" так, щоб молодші жінки при церкві Св. Івана могли спільно працювати на користь церкви і суспільства, плекати свою культуру, мову і звичаї, для виховання дітей в рідним оточенні, осягненню вищих цілей у жіночім русі для приятельства". Дальше представила членку першої екзекутиви С.У.К. зорганізованого в Саскатуні 1926 р. в особі пані Ганки Романчич-Ковальчук і перечитала її життепис, що був поміщений у „Промені".

Слідувала промова доповідачки, яку присутні вислухали з великою цікавістю, і при кінці давали питання. Між іншим переповіла зміни які зайшли за 50 літ в організації. Молодою дівчиною свідомо бралась за трудну працю вибороти собі належне місце у канадійськім суспільстві, маючи далекосяглі мрії та тверду постанову виконати цю мету. Передбачила, що була конечна потреба організації С.У.С. працювати разом із складовими організаціями Союзу Українок і СУМК, щоб затримати свою культуру і включитися в життя країни.

На знимці зліва направо — Марія Григоренко, Ганка Романчич-Ковальчук і Оля Куць.

Діти перших поселенців мали нагоду у власних домах чи на зборах познайомитися із стремлінням батьків, і в дальших роках наша організація розвивалася силами цих молодих людей. Не було тоді таких урядових постанов як мультикультуралізм і Руху Жінок за свої права. Згадувала як трудно було вступити до Національної Жіночої Ради. Однак надії і труд увінчалися успіхом. А де наша будучність? Наша молодь також мусить постановити, де є їх приналежність і які напрямні, бо вже довший час перейшов від початків першої генерації і нема певности що буде далі. Між українцями є забагато партій і організацій. Молодь вже немає стислого зв'язку з Україною і їм Канада стає перша. Маємо великі осяги, як спадщину для нашої молоді, напр. Музей в Саскатуні та участь у всіх галуззях життя в Канаді.

Подяку прелегентці зложила пані Анна Дутчак.

Дальше предсідниця перевела церемонію освітлення ювілейного торта, що був удекорований у формі книжки, одна половина під написом 20-ліття відділу „Барвінок", де засвітила свічку голова пані Марія Григоренко, а пані Ганка Романчич-Ковальчук засвітила свічки до сторінки про 50-ліття Союзу Українок Канади, щоб надальше освічувала майбутність.

Пані Куць проводила дальшу програму і покликала всіх бувших голів відділу, які одержали корсажі і признання за їхню працю. Неприсутні були друга і третя голова між роками 1960 - 62 пані Марія Семенюк і пані Вікторія Мосієвич. Слідуючі присутні — пані Маріяна Шолдра, голова року 1962 - 63, теперішня голова пані Марія Григоренко 1963 - 64 і 1974 - 75, пані Анна Дутчак 1965 - 67 і 1969 - 70, пані Надя Стец 1967 - 69, пані Галина Плішка 1970 - 72, пані Оля Горегляд 1972 - 74, пані Оля Куць, перша голова 1957 - 60 і 1975 - 77.

Предсідниця для цікавости перечитала протокол перших зборів з рекордової книжки дата 12-го листопада 1957 р., написаний секретаркою добр. Ю. Лучак, на котрих було присутніх дев'ять членок.

Вручено теперішній голові відділу Грамоту від Централі, що під час Ювілейного З'їзду в Саскатуні 19-го серпня 1977 р. одержала пані Оля Куць.

Покликано до привіту голову громади пана Івана Куного, який сказав, що завдяки отвертих громадських діячок таких як Ганка Романчич-Ковальчук, українці дочекались великої чести в Канаді. Голова Сестрицтва при церкві Св. Івана, пані Юлія Підвербецька, склала ґратуляції відділові „Барвінок", що святкує 20-ліття і дай Боже, щоб сестрицтво і „Барвінок" далі кооперували як дотепер. Від Т.У.С. п. Іван Тимочко побажав доповідачці дальшої успішної роботи на добро нас всіх а відділові успіху. Пан Данило Омелянчук, голова старшого СУМК, підкреслив щиру працю відділу „Барвінок" для молоді при церкві.

Дальше, добродійка Олена Славченко перечитала з „Променя" число з листопада 1977 р., вірші, що склала з нагоди 50-го Ювілейного З'їзду в Саскатуні пані Наталка Фарина, голова Провінційної Управи на Альберту, під заголовком „Привіт Союзові Українок Канади".

Слідувала вечеря і в товариській атмосфері закінчилася незабутня оказія. Переведено вільну збірку на користь журналу „Промінь" в сумі $150.00.

Присутні оглядали з архіву рекордових книжок і знимок. Між ними була книжка що видана в Ошаві 1968 року під назвою "Oshawa Canada's Motor City", де є включений допис виключно про відділ „Барвінок" що до теми українського жіночого руху в Ошаві. На стіні були декорації про 50-ліття і 20-ліття.

Комітет, що зайнявся цим Ювілеєм складався з слідуючих пань: Оля Куць, Марія Григоренко, Анна Дутчак, добр. Олена Славченко, і Михаліна Ґонта.

У льокальній англійській пресі була подана знимка і обширний опис про свято. **Наталя Давдс,** секр.

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНОК

Жіноче товариство ім. Лесі Українки у Ту Гилс має велике число членок і коли їм припадає 25 років праці при т-ві то гідно вшановуємо їх. Так і цього року 8 травня вечером велике число членок і гостей зійшлося до церковної залі вшанувати 4 членок а саме: Параню Фуштей, Анну Свеклу, Емілію Російчук і Єлисавету Рибак.

Заля була гарно прибрана, на столах свічки і квіти і гарний коровай, що його спекла Марія Фіярчук при помочі Дегідь і Кейбіч, На стіні великий напис „Шана членкам" і наш прапор.

Усі засіли до стола і найперше причіпили корсажі, пані Мулька, пані Фуштей, пані Іфтоді пані Свеклі, пані Вук пані Рибак, а пані Андріящук пані Російчук. Тоді заст. голови Марія Чернівчан привітала гостей і членок і попросила о. Зубрицького до молитви. Заспівали „Христос Воскрес" три рази і тоді пані Галя Делавська при помочі п. Галі Андрійовської і п. Марти Гриців подали смачну вечерю. По вечері пані М. Чернівчан покликала о. Зубрицького а потім бувшу голову Галю Маріянич, щоб представили членок і вручили їм грамоту та 25-літню відзнаку.

Подякувавала п. Чернівчан усім членкам і гостям і пані Галі Дилавській, що приготовила дуже смачний бенкет. Ніхто не дуже квапився до дому бо раді були зійтися і провести такий гарний вечір. Заграла кілька разів „бінґо" і аж тоді розійшлися.

К. Мандрусяк

ВЕЧІР ЧЛЕНСТВА У ВІННІПЕҐУ

Комітет членства у відділі ім. Лесі Українки у Вінніпегу влаштував взірцевий вечерок членства в четвер 2-го березня 1978 р. в катедральній авдиторії.

Головний стіл був вдекорований свічками, ювілейним тортом, заквітчаний міртом на білім тлі обруса.

Голова комітету членства пані Маргарета Пестрак у своїм привітальнім слові підкреслила вагу і значення свята. Вона теж керувала програмою вечора.

Головна бесідниця свята була добр. Анна Залєщук. Шановна гостя вичисливши головні цілі та важливіші осяги Союзу Українок за минулого пів століття, серіозно застановилась над будучністю цієї організації. Вона закликала, особливо молодших жінок, вступати в ряди організації і приєднуватись для скріплення та доповнення праці цієї славної організації Союз Українок Канади. Бесідницю представила членка комітету, пані Михайлина Анонійчук-Паламарчук.

Вшановано членку відділу, добр. Галину Слюзар, за її вклад і посвяту в організаційній праці Союзу за минулих 25 літ. Голова відділу пані Ярослава Яременко, висловивши признання, вручила ювілетці грамоту та вдекорувала її корсажем.

Було проголошено імена новописаних членок до відділу, котрих було 9. Членок комітету, пані Галя Романюк представляла кожну членку зокрема, подаючи коротку біографію. Ними були пані: Ольга Сорбий, Люба Древняк, Марія Тарновецька, Магдалина Ревуцька, Анна Москалик, Розамарія Музика, Марія Бонтей, Ольга Безвик і Ільона Богонос. Присутні привітали нове членство щирими оплесками.

Відзначено двох членок відділу, які учащали на кожні збори впродовж року. Ними були пані: Михайлина Монастирська і Єлисавета Курик. Голова комітету обдарувала їх союзними ложечками, вдекоровані смолоскипом на пам'ятку їхньої відвічальности супроти членських обов'язків.

Кінцеве слово подяки, закриваючи програму свята, висловила пані Я. Яременко.

Удекорувала стола та спекла торт пані Євгенія Угринюк, а корсажі зробила і подарувала пані Зоня Крипякевич.

Після програми відбулась соціяльна частина при чайку і перекусці.

Є. Білич, прес. реи.

ВІДЗНАЧЕННЯ „ПРОМЕНЯ" МОНТРЕАЛ, КВ.

У неділю, 5 березня, після Служби Божої зійшлися членки на місячні збори, де відзначили „Промінь".

Вже другі з ряду відбуваємо місячні збори у неділю після Служби Божої.

5-го лютого ми відзначили на місячних зборах свято Лесі Українки і зауважуємо, що більше число членок приходить.

Тому 5 березня відзначили „Промінь". Після зборів культ. освітня референтка відкрила сходини і прочитала статтю з „Променя" 1967 року. І ще були прочитані інші статті, читали їх Зубенко, членка СУМК і пані О. Ковч, членка. Всі статті з на-

шого „Променя" були надзвичайно гарно прочитані і поучаючі та цікаві.

Потім реф. „Променя", М. Нема прочитала статтю з „Українського Голосу" 1941 року нашої редакторки Наталі Когуської присвячену святові книжки і журналів. Після того зроблено заклик до зібрки і на підтримку нашого журнала. Збірка принесло $61.00.

Михал. Нема

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВИСТАВА
ЕДМОНТОН

Провінційна Екзекутива на Альберту влаштувала Річний Весняний чай в суботу 15 і неділю 16 квітня, 1978 в авдиторії при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. З нагоди 40-річчя цього підприємства, Пров. Управа відзначила довголітню членку С.У.К., пані Дарію Янду прикрасними квітами та гучними оплесками за її щиру відданість для українського мистецтва та Музею.

Пані Янда була одна з перших урядниць Пров. Екзекутиви, яка займалась річними імпрезами, щоб познайомити українців та інші народности з українською культурою та мистецтвом. Роками відбувались різні вистави українських строїв, модерної ноші з вишивкою, тканин, писанок, малярства тощо.

Цього року на Весняним чаю привітала гостей пані Василина Бойко, голова, Пров. Екзекутиви на Альберту. Раділа що так численно зійшлися звеличати 40-річне прийнятя. Вона попросила пані Янду, щоб офіційно відкрила „чай".

Пані Янда подала короткий перебіг історії мистецтва на Україні, різні впливи та перешкоди, та про поширення знання українського мистецтва в Канаді через працю С.У.К. та їх Музею з філіями.

Слідувала подяка пані Янді, що її висловила пані А. Сенів, голова місцевої філії Музею. Пані Янда вложила багато праці та грошей для розвитку українського мистецтва та Музею. За її старанням розпочались лекції ткацтва в „Бенф Скул оф Файн Артс". Вона також подарувала стипендію для учня ткання. За всю працю в Союзі ми її щиро дякуємо і оцінюємо її заслуги.

Далі слідувала смачна перекуска і чай, розпродаж печива, пасок та

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВИСТАВА. Зліва направо: В. Бойко — голова Пров. Екзекутиви, А. Сенів — голова філії Музею, Д. Янда — вшанована членка С.У.К., А. Томнюк — голова відділу Св. Івана, С. Обуховська — голова соціяльного комітету.

бабок, і писанок. Стіл печив очолювали пані О. Семчук а писанок доглядала пані М. Лазарук. В суботу доглядала „чай" пані С. Обуховська і членки відділу при Катедрі Св. Івана, а в неділю пані Павлюк, відділ від парохії Св. Михаїла, при помочі членок відділів при парохії Св. Іллі і Св. Андрея.

Головною точкою вистави була демонстрація різних стібів української вишивки, як також показ збірки тканих річей під керівництвом С. Фербей і пані Волощук. Показували різні стіби пані Емська, пані Дептух, пані Ніньовська, пані О. Ганночко, пані Петращук і пані Боєчко.

Щиру подяку складаємо всім відділам та учасницям, котрі так прикрасно виконали свої обов'язки і збагатили наш день. Також дякуємо пані А. Сенів за вложення повної програми та пані М. Прокопів за приготування програмок.

За Пров. Екзекутиву на Альберту:
Василина Бойко, голова
Розалія Фарина, кор. секр.

З УРОДИН НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ"
РАДВЕЙ, АЛЬБЕРТА

Дня 20 липня членкині жіночого т-ва ім. Лесі Українки в Радвей загостили до дому пані Анни Боєчко яка святкувала свій день уродин.

Пані Боєчко — одна з наших перших членок, котра щиро працювала і ще працює і щиро дарує час і гроші на народні цілі.

Цей вечерок перейшов в дуже гарнім гуморі, всі членки побажали пані Боєчко кріпкого здоров'я і многих літ. Після того мали гарну перекуску і вручили ювілятці маленький дарунок.

Пані Боєчко зворушена нашими відвідинами і побажаннями подякувала членкам за несподіванку і зложила $15.00 на журнал „Промінь".

Єлена Онищук, голова
Марія Чорний, секр.

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ І. і Н. ПЕЛЕШОК

Такий милий незабутній день ювілею їхнього 60-літнього подружжя влаштували їм їхні діти, як також незабутнім днем залишилось 19 листопада 1917 року, коли о. Крайківський повінчак їх в церкві св. Івана Хрестителя в околиці Долина.

19 листопада 1977 р., ввечорі діти зробили їм гарну несподіванку, в Українськім Народнім Домі в Мензі.

Ювіляти увійшли до залі, де вже були присутні діти, близька родина і приятелі. Діти привітали родичів при дверях хлібом і сіллю, і при співі „Многая літа" завели їх за почесний стіл, що був гарно прибраний.

Господарем вечора був внук Орест Пелешок. Він привітав дідуся і бабусю, провів молитву і всі засіли до вечері. По вечері були сказані

щирі привіти: від церковної громади — п. Мих. Чвалюк, від С.У.К. — пані Юська Друль, з Народного Дому — п. Іван Друль, від родини — син Михайло Пелешок.

В привітах було коротко згадано про життя і працю ювілятів. Вони ціле життя проживають в околиці Мензі; за молодих літ на фармі, а тепер в містечку Мензі.

Від самих початків вони включилися в життя громади: були одними з перших, що багато приклали праці і фінансової піддержки на будову церкви, і Народного Дому, подарували площу на своїй фармі, де церква дотепер стоїть.

Пан Пелешок довгі літа безплатно дякував і проводив хором в церкві і на всяких концертах. Під час святкування 100-річчя Канади зайнявся програмою і багато переклав пісень з англійської на українську мову. Взагалі обоє ювіляти багато причинились до зросту церковного, культурного, і національного життя в громаді. Є щирими жертводавцями на всякі українські цілі.

Пані Пелешок належить до С.У.К. від самих початків, і є дуже активною членкою. Вони втішаються трьома синами і одною дочкою, трьома невістками, зятем, 11 внуками і 7 правнуками.

Ювілейне святкування проходило в теплій, гостинній атмосфері до пізньої ночі. Приграваь син Славко з двома приятелями.

З нагоди свого 60-ліття подружжя ювіляти склали такі дари: $25.00 на пресовий фонд „Українського Голосу", $25.00 на „Промінь", $25.00 на „Вісник", і $25.00 на Музейний фонд до Саскатуну.

Невістка Розалія

ПОДВІЙНЕ СВЯТО
ГОДСОН БЕЙ, САСК.

На новий Рік 14 січня 1978 р. жіноче т-во ім. О. Кобилянської святкувало подвійний ювілей — 32 роки місцевого відділу і 50-ліття Союзу Українок Канади. Зранку того дня в місцевій церкві відправив Богослуження парох о. Павло Шадурський. Того самого дня о год. 5:30 по полудні численно зійшлися членки і гості до Народнього Дому на бенкет і святочну програму.

Головний стіл був застелений вишиваним обрусом, на столі три традиційні колачі, по боках свічки з українськими взорами та пшеничний сніп-дідух. При сцені стояв прапор т-ва і табличка з відповідним написом.

Пані Павліна Каленчук, одна з перших членок відділу провела молитву. Програмою керувала пані Анна Словська, яка покликавши бувших голів заряду за минулих 32 роки і представила вкоротці кожну та відмітила їх заслугие Пані Олена Лесон і уступивша голова Оксана Лозінська чіпляли корсажі печесним членкам, як також і решта членкам відділу. Кожній також було вручено пам'ятковий дарунок.

Після бенкету слідувала святочна програма. Перший привіт склала голова місцевого відділу Олена Лесон, яка вітала присутніх гостей і членок. Голова Церковної Громади Іван Рурак і голова Нар. Дому склали признання членкам Союзу, які покладають багато праці на громадській ниві і що місцева громада при помочі жінок зробила великий поступ.

Відтак промовляла пані Анна Словська про завдання і заслуги Союзу Українок Канади, вона підкреслила, що святкуючи 50-ліття ми маємо чим похвалитися. Вона висловила признання за заслуги всім членкам

Перший ряд сидять зліва направо пані: Катерина Демків, Ірина Гоменюк, Михайлина Медвідь, Павліна Каленчук, Докія Стріківська, Ґеня Кондра, Марія Держак; другий ряд: Марія Танасюк, Маріон Кулик, Єлисавета Рудичук, Оксана Лозінська, Розалія Гребенюк, Павліна Щербань, Розалія Дух, Анна Набожняк, Катерина Рурак, Маргарета Бойчук, Анна Словська, Олена Лесон, Софія Зип. Бракує на знимці пань: Єви Кулик, Лесі, Кулик, Стефанії Звозди, Катерини Мошенко і Юлії Маленовської.

організації, які причинились до розвитку т-ва.

Слідувала коротка концертова програма: місцевий хор відспівав „Бог Предвічний" і „Стоїть явір..." Відтак членки відспівали гимн Союзу Українок. Слідував виступ молодих хлопців з народнім танцем і Даруся Рудичук відтанцювала сольо. Чоловічий хор відспівав „У горах Карпатах" та „Ой піду я гаєм-гаєм".

Історію відділу за час 32 років — важніші події — прочитала Ірина Гоменюк. Відділ у Годсон Бей був зорганізований 1946 року. Багато праці присвятило жіноцтво для піддержки місцевої церкви і Народного Дому. 1974 року. Наша заля погоріла і ми мусіли багато попрацювати для нового будинку. За останніх два роки ми придбали все що потрібне до кухні і вручили $8,000.00 для будинку.

По цім відбулось вшанування членок за 25-літню працю т-ва і трьох перших вписаних членок — Павліну Каленчук, Єву Кулик та Ірину Гоменюк. Трьох переходових членок Союз — Ґеню Кондру, Софію Зип і Михайліну Медвідь, також пані А. Словську, яка є членкою 30 років. Голова Олена Лесон вручила їм відзнаки.

На закінчення хор відспівав „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти".

Ірина Гоменюк

Почесні членки: Перший ряд — зліва направо сидять пані: Павліна Каленчук, Ґеня Кондра, Ірина Гоменюк; другий ряд: Олена Лесон, голова, Михайліна Медвідь, Софія Зип, Анна Словська. Нема на знимці Єви Кулик.

БЛ. П. ІВАН ЗАЗУЛИК
Сарнія, Онт.

По довгій та тяжкій серцевій недузі, на 73 році життя, у четвер, 5 січня 1978 р., у Дженерал лікарні Сарнія упокоївся Івана Зазулик, примірний працівник на національній і релігійно-православній ниві.

В суботу, 7 січня, та в неділю, 8 січня 1978 р., відслужено панахиди, які відправляв прот. І. Крисфалюсі. В понеділок, о годині 10 рано, тіло бл. п. Івана було привезене до храму Пресв. Тройці, де було відслужено заупокійну Службу Божу, яку відправив місцевий настоятель прот. І. Крисфалюсі та співали присутні під керівництвом І. Куця.

По закінченні похоронної відправи прот. І. Крисфалюсі сказав змістовне прощальне слово.

Тіло бл. п. Івана поховане на цвинтарі Burial Lakeview Sarnia, Ont.

По похороні дружина бл. п. Івана, Марія Зазулик усіх присутніх запросила на похоронну тризну, де господарем був п. М. Барбаза, який перший висловив своє глибоке співчуття вдові — дружині Марії.

Промовляли — голова будівельного комітету В. Сойко, а також прот. І. Крисфалюсі та голова церковної громади В. Сава.

* * *

Бл. п. Іван Зазулик народився 17 липня 1904 р. в селі Попельники, Снятинського повіту, Україна. Там же і виростав. 16 лютого 1922 р., це їх день вінчання із Марією Блясецькою.

Іван прибув до Канади 1928 р., в місто Фовм Лейк в Саскачевані. Перебуваючи на різних роботах і в різних околицях 1939 р., переселився до міста Сарнії, де одержав працю, спровадив дружину Марію після одинадцятирічної розлуки і заснували своє життя в місті Сарнія. З того часу вони включилися активно в національне і релігійне православне життя. Та Іван не задовольнився лише місцевим суспільно-релігійним життям, від був членом Інституту Св. Володимира у Торонті, і членом Колегії Св. Андрея.

Бл. п. Іван був передплатником „Українського Голосу", „Вісника", журналу „Промінь", та не лише передплатником, а й щирим жертводавцем на національну пресу. Із збірки на пресу призначено $27.00 на „Промінь".

Бл. п. Іван Зазулик залишив у смутку горем прибиту дружину Марію та сестру в Україні а також дальших родичів в Канаді і в Україні.

С. Губа

* * *

ПОДЯКА

Дружина бл. п. Івана Марія та всі рідні складають щиру подяку о. прот. І. Крисфалюсі за відправу Панахид та похоронну Службу Божу, а також І. Куцю за виконання обов'язків дяка та за керівництво похоронного співу, та всім тим, що прислали квіти, і своєю присутністю як на Панахидах, а також на похоронній Службі Божій прибули віддати останню прощальну прислугу. Також щиро дякуємо сестрицям за приготування поминального обіду, і всі тим хто вислови своє співчуття в цю тяжку швилину.

Нехай Господь Бог нагородить Вас своїми благами.

Дружина Марія з рідною

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори жіночого т-ва відбулися 11 грудня 1977 р., присутніх було 20 членок. Голова п-і Павлюк попросила Отця настоятеля відкрити збори молитвою. Предсідницею зборів була пані А. Звоздецька, секретаркою пані Ф. Тарновець. Голова пані Павлюк здала звіт з діяльности і подякувала членкам за гарну кооперацію.

Відбулося 9 місячних зборів, мали обід під час храму, прощальний обід нашому бувшому парохові з родиною прот. І. Стусові. Видали 4 похоронні обіди, 4 поминальних обіди, спільне Великодне свячене. Приготовили вечерю на Свят-Вечір і Новий Рік, Маланку, одне весілля, 2 ювілеї. Членки помагали в нашій катедральній авдиторії на чай С.У.К., помагали на чай вшанування нашого Владики Архиєп. Бориса. Членки виступали з концертом 2 рази в нашій авдиторії і на Свято Православія в авдиторії Катедри Св. Івана, під дирігентурою пані Звоздецької. Вислали 2 делеґатки на Ювілейний з'їзд до Саскатуну, 2 на провінційний з'їзд. Добродійний комітет висилав квіти членкам і відвідували хворих по лікарнях. висилали картки, як різдвяні так і співчуття нашим членкам, наші членки брали також участь у коляді. Маємо 23 дітей в українській пколі і 14 дітей в школі танків. Розпочали кляси катехизму що п'ятниці під проводом нашого пароха о. С. Семотюка. Вшановано 50-ліття С.У.К. Ми святкували цей історичний ювілей 12 червня 1977 р. дорогим нашим гостем і промовцем була д-р Савеля Стечишин. В той день після Божественної Літургії відбулось посвячення прапору. Програмою провадила пані А. Звоздецька. Були привіти від ВПреосв. Владики Архиєп. Бориса і о. прот. І. Стуса і нашого голови п. Д. Савчука. Наші учні Української та Недільної школи виконали кілька деклямацій — І. Хітан, Д. Ґуґлич, Соня Тарновець, Д. Король, Р. Звоздецька. Наші сумківці виконали кілька пісень — Д. Лучів, М. Прокопів, О. Костів, Н. Стус, М. Кризук. Наша дорога гостя голова Союзу пані А. Шемелюк-Радомська краяла ювілейний торт. Наше церковне братство при церкві Св. Архистратига Михаїла приготовило і подало смачний обід.

Фінансовий звіт здала пані Г. Михальчук: з минулого року осталось у касі — $4,915.31, прибутки за 1977 р. — $22,577.47, видатки — $20,062.65. В касі осталось — $7,430.13. Пожертви впродовж року: на місцеву церкву — $5,950.50, меблі до резиденції — $5,000.00, Українська школа — 500.00, на Колегію Св. Андрея — $300.00, Музей Союзу — $100.00, „Промінь" — $20.00.

Заряд відділу на 1978 р.: голова — Фіона Тарновець, заст. голови — Анна Звоздецька, 2 заст. — Анна Мелешко, рекорд. секр. — Є. Король, касирка Г. Михальчук, кореспо. секр. М. Зачернюк. Контр. комісія — Т. Панчишин, К. Волох, С. Турта. Референтка „Променя" Д. Воронюк, бібліотеки — Ф. Тарновець. Комітет української і недільної школи — О. Хітан, Є. Король, М. Ґуґлич; добр. комітет: С. Павлюк, М. Зачернюк; базар і бінговий ком. — М. Зенич, Дора Татарчук, М. Ангел, Д. Воронюк. Сестриці до церкви — В. Клапій, М. Зачернюк, М. Ангел, С. Таций; тел. ком. — З. Березка, М. Зенич, Д. Воронюк, СУМК — А. Звоздецька, Г. Васильців. Уступивша голова С. Павлюк, уступивша секретарка Ф. Тарновець.

М. Зачернюк, кор. секр.

ЕЙЛШЕМ-КАДЕТ, САСК.

Річні збори відділу відбулися 2 листопада 1977 р. в домі Ольги Звоздецької. Збори відкрила голова Марія Рудей і всі відспівали „Достойно є". Всі членки мали причеплений „смолоскип". Слідували звіти секретарки і касирки. Впродовж року відбулось 7 місячних зборів, з розіґравкою і перекускою при кожних зборах. Наш відділ здобув одну нову членку — Ольгу Звоздецьку. Число всіх членок є 21. Членки помагали приготовляти обід після Польового Богослуження у якім беруть участь 6 парафій. Брали участь у програмі для старших у Старечому домі. Брали участь у 50-літнім Ювілейнім з'їзді у Саскатуні, також святкували у своїм відділі при храмовім обіді, 50-літній ювілей з програмою. Улаштували випродаж великоднього печива, та писанок, також Різдвяного печива. Брали участь у спільній молитві світу з іншими Церквами.

Разом з церковним зарядом приготовили бенкет, один поминальний обід, курячу вечерю; святкували „День Покрови", де членки приступали до сповіді і Св. Причастя. Привітали при парафіяльному обіді нашого новоприбулого о. Пароха Миколу Бову. Брали участь у Шевченківськім святі, що відбувалось разом з іншими громадами. Опікується рідною школою Марія Рудей яка у своїм домі два рази на місяць разом з своїм мужем учать релігію, мови і співу 20 дітей.

Наш відділ жертвував на Музейну Фундацію, „Зелений Гай", з'їздовий фонд і стипендійний фонд.

Фінансовий звіт — в касі — $3,682.29, розхід — $2,039.02, у касі — $1,643.27.

Заряд на рік 1978: голова — Марія Юзва, заступниця — Марія Рудей, секретарка — Анна Н. Козунь, касирка — Ольга Звоздецька. Контрольна комісія — Ірина Рудей, Маруся Козунь і Олена Ободяк. Референтка музею — Ольга Козунь, відвідування хворих — Ірина Рудей, Марія Юзва і Олена Ободяк, господині — Варвара Козунь, Анна Н. Козунь, Софія Черапущак, Анна А. Козунь і Зеновія Звоздецька. Сестриці — Анна А. Козунь, Марія Романиця, Параня Рудей і Софія Черепущак.

Розалія Козунь, уступаюча секр.

ТОРОНТО, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ
при Катедрі св. Володимира

Річні збори відділу відбулися 7 грудня 1977 р. в залі Катедри при 404 Бетирст вул. Присутніх було 42 особи. Збори відкрито молитвою „Царю Небесний" яку провів о. Д. Фотій. В імені правлячого Єпископа Миколая, себе та о. Ю. Ференціва о. Фотій склав подяку голові відділу Ю. Головатій та всім членкам за жертвенну працю в користь нашої церкви та побажав успіхів у переведенні річних зборів.

Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять відійшовших від нас цього року членок св. п. Е. Охітву, Є. Воробець та М. Антонишин.

Після прочитання протоколу приступлено до звітів. Звітували: голова відділу Ю. Головата, члени управи та

комітети. Добр. М. Фотій звітувала за українську школу, а добр. А. Ференців звітувала за недільну школу.

Діяльність товариства: Ми відбули 9 місячних зборів, 2 засідання управи та 8 засідань комітетів. Заходами культурно-освітнього комітету, головою якого є добр. Є. Василів, наш відділ відбув імпрези на вшанування наших великих поетів Т. Шевченка, Л. Українки, І. Франка, також відзначили День Матері. Улаштували і приготовили обіди: для Владики Миколая в річницю його хіротонії та його День Ангела. Спільну Йорданську вечерю, спільне Свячене, бенкет для відзначення 30-ліття Колегії Св. Андрея, 50-ліття заснування С.У.К. при православній катедрі св. Володимира, вечір-обід на вшанування бувшого голови громади за його довголітню працю пана І. Дубилка, поминальну тризну по св. п. Блаженнішого Митрополита Михаїла, випродаж великоднього печива, писанок з відповідною мистецькою програмою та чайним прийняттям. Вітали в себе голову централі С.У.К. пані А. Шемелюк. Брали участь під час показів традиційних Великодних та Різдвяних столів всіх націй. Всі імпрези відбувалися на високому рівні. Одною з найбільших імпрез яку вже п'ять років відбуло наше жіноче т-во з великим успіхом і нагородами є павільйон „Полтава" при нашій громаді. Королевою павільйону цього року була молоденька студентка Наталка Рева, яка чудово вив'язувалась з своїх великих обов'язків та прикрасно репрезентувала наш павільйон. Наше сестрицтво у зразковій чистоті тримає нашу катедру. Все це вимагає багато тяжкої і великої праці членок. Маємо своїх представниць до КУК, до суспільної служби та до інших жіночих організацій. Стараємось працювати з усіми українськими жіночими і культурними організаціями.

На протязі року наш відділ пожертвував на видання поезій О. Теліги — $25.00, Інститут св. Володимира з нагоди Різдва — $100.00, Музей в Саскатуні — $100.00, потребу СКВУ — $25.00, радіопередачу „Благовісник" — $100.00, покриття коштів сумківців до Саскатуну — $200.00, організаційний фонд пров. з'їзду — $20.00, на УНР — $100.00, українська школа — $25.00, Курси українознавства — $25.00, нев'янучий вінок сл. п. голови проводу українських Націоналістів О. Штуля-Ждановича — $25.00. А решту всіх грошей голова відділу передає на нашу катедру.

Склад управи на 1978 р.: голова — Ю. Головата, уступивша голова — М. Божик, перша заступниця — О. Станько, друга заступниця — д-р А. Янішевська, рекордова секретарка — Д. Гетьманчук, кореспонденційна секретарка — добр. А. Ференсів, фінансова секретарка — Л. Олешня, скарбничка — Л. Мончук, референтка преси — В. Лисенко.

Валерія Лисенко, реф. преси

МЕЛФОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 27 листопада 1977 р. на яких було присутніх 12 членок. Голова пані Копачівська відкрила збори молитвою і подякувала членкам за їх гарну співпрацю у 1977 році та здала звіт діяльности.

Впродовж року відбулось сім місячних зборів і одні річні збори. Членки т-ва влаштували День Подяки, роковини Лесі Українки, спільне свячене, обід і вечерю на Новий Рік, перекуски на поминальні Богослужения, храм нашої церкви, помагали з обідом під час польового Богослужения. Відділ вислав дві делеґатки на Ювілейний З'їзд до Саскатуну. Членки влаштували випродаж великодного печива і під час Різдва ходили з колядою. Влаштували прощальне прийняття для о. Лакусти і привітальне для о. Бови, відбулось 22 „бінґо". Видали одну весільну вечерю, купили „Канадіяна" і дали $1,000.00 на церкву. Членки брали участь у спільній молитві Світового Дня Молитви. Відвідували хворих в шпиталі і влаштували одно „бінґо" у домі старших громадян в шпиталі.

Членки з сусідніх відділів, так як пані Галина Зліпко навчали української мови, а о. Лакуста релігії.

Фінансовий звіт: з 1976 р. осталось — $3,353.78, прибутки в 1977 р. — $1,680.50, видатки — $4,129.81, осталось в касі — $904.47.

Заряд відділу на 1978 — голова — Катерина Фідик, заст. голови — Анна Петрів, секр. — Анастасія Спелей, касирка — Василина Кивирига, фін. секретарка — Стефа Гандзюк. Господині — Марія Шпак і Марія Романюк. Контрольна комісія — Надія Щербій і Гафія Ніврянська. Добродійної праці — Гафія Ніврянська і Марія Грипюк. Сестриці — Анна Копачівська, Марія Грипюк і Василина Кивирига.

Анастасія Спелей, секр.

ВИТКІВ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися в неділю 14 грудня 1977 р. в домі голови Ганни Іванчук у присутности 7 членок. Голова Г. Іванчук відкрила збори молитвою, потім мали одну хвилину мовчанки за померших членок.

Слідували звіти діяльности, що їх здали: секретарка — Ольга Волошин, касирка — Савеля Бузяк, від сестриць — Марія Стокалко. Від контрольної комісії: Рут Гриневич, Галя Стокалко і Савеля Іванчук. Пані Марія Стокалко, знову як і кожного року, дякувала нашим членкам за їхню працю. Радіє дуже і добре, що всі молодші її питаємо за працею, бо вона ще є наша одна з найстарших членок, котрій цього 1978 року буде 50 рокків, як стала членкою при цій громаді. Згадала знову, що беремо на себе велику працю, а нас мало.

Слідував звіт голови Ганни Іванчук, яка подякувала всім за співпрацю і що хоч і дуже зимно і дорога далека, але всі з'їхалися.

Впродовж року відбулось 6 місячних зборів і 3 засідань. На початку року кілька членок їздили колядувати з дітьми і чоловіками. Приготовили 3 великі вечері під час забав. Відсвяткували Проводи з обідом. Відсвяткували храмове свято з обідом на зелені свята. Видали два перекускових обідів. для двох похоронів. Всі членки замовили відзнаку смолоскип. Членки їздили до Редфілд на їх 50-літній ювілей С.У.К. Сім членок разом з делеґаткою їздили на з'їзд до Саскатуну. Делеґатка вибула всі дні з'їзду і всі членки дуже радо і успішно відсвяткували ювілейний з'їзд.

Наші членки запросили пані Настуню Іванчук із Норт Бетлфорд, вона показувала і помогла пекти торти, які ми віддали на 50 Ювілейний з'їзд у Саскатуні. Наш округ хотів щось помогти на з'їзд і це була від нас поміч. Привезла голова торт (котрий лишився, бо від нас ми спекли більше як було сказано). Поду-

мали собі під час вечері на з'їзді що вона одна їсть торта а решта членок вже не було присутніх. Перші збори як покінчили по з'їзді, всі членки мали нагоду їсти з'їздовий торт. Належимо до 500 клюб Інституту Могили і цього року виграли суму $200.00 були дуже горді і втішні.

Голова Г. Іванчук зголосилася помогти куховарити у Зеленім Гаю на оселі у Вакав, з помічницею сумківкою з Редфілд — Марусею Ковальською. Г. Іванчук куховарила два тижні і від нашого товариства подарувала $25.00 на оселю.

Післали $50.00 до організації хворих калік Kinsmen Теле-Мирекл в Саскатуні.

Посилали картки і квіти до шпиталю для хворих і як кому можливо то відвідували. Післали $50.00 на 50-літній Ювілейний З'їзд до Саскатуну. Купили $5.00 вартости білетів на СУМК короля. Відбули велику перогову вечерю з забавою.

Видали на Народний Дім $950.50, Музей Союзу Українок $25.00, СУМК — $35.00, „Промінь" — $25.00, Музейну Фундацію — $50.00, СУС — $55.50, Організаційний фонд Союзу — $65.00.

На цей рік припадає з'їзд СУМК у Виткові. Ми знову мусимо багато праці вложити.

Знову нема кого вибирати до заряду, то зостали ті самі. Заряд на 1978: голова — Ганна Іванчук (Євгенова), секретарка — Ольга Волошин, касирка — Савеля Бузяк, сестриця — М. Стокалко. Контрольорки — Савеля Іванчук, Галя Стокалко, Гут Гриневич.

Наша каса: з 1976 р. осталося — $3,205.15, прибутки у 1977 — $7,206.95, видатків — $4,868.80, в касі осталося — $6,543.30.

Ганна Іванчук, голова

ОВКБОРН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 3 листопада 1977 року в Українськім Народнім Домі в Овкборн. Збори відкрила голова А. Баклащук молитвою, відтак хвилиною мовчанки вшановали членок, що відійшли у вічність.

Председницею зборів була Анастазія Грицак, секретаркою Ґеня Матієшин. Слідували звіти річної праці, що їх здавали членки управи відділу.

Голова А. Баклащук дала огляд праці за минулий рік як також подякувала зарядові і членкам, котрі помагали, коли було треба, і бажала щоб далі праця велася в такій добрій атмосфері. Вручила дарунок для господинь.

Впродовж року відбулося 10 зборів і 3 засідань. На зборах все читано всяку кореспонденцію і обіжники.

Діяльність відділу: відсвяткували ювілей 50-ліття С.У.К. Мали пирогову вечерю, членки разом з членами церковної громади ходили колядувати під час Різдва. Відвідали дім для старших у Шов Лейк з колядою і подарунком. Приготовили Йорданську святу Вечерю. Маланку під час нового року і вечерю. Відбули свято Лесі Українки при зборах, видали вечерю для фармерської юнії, приготовили перекусу, свято Тараса Шевченка в Укр. Нар. Домі. Гостили голову Центральної Управи С.У.К. Анастасію Шемелюк, мали Весняний чай та продаж Великоднього печива і розігравку. Видали обід для священиків, котрі мали Місійну сповідь в Церкві Св. Володимира. Також продавали перекусу на ліцитації та обід на спільне свячене і празник. Відбулося свято День Матері, — приготовив о. М. Шкрумеда. Видали 2 похоронні обіди, вечерю на одно весілля, перекусу на Свято книжки та День Подяки. Дали нагороду для студентки Ґенні Баклащук, яка закінчила студії в державній школі. Вислали дві делеґатки на Ювілейний З'їзд до Саскатуну. Зимовою порою відбувалися вечірки вишивання і писання писанок під проводом Анастасії Грицак. Відвідували хворих членок. Відвідували членок з квітами та подарунком на їх ювілеї.

Відділ сповнив бюджет до централі Союзу та склав пожертви на такі цілі: Український Народний Дім — $300.00, до церкви — $300.00, на організаційний фонд Союзу — $55.00, З'їздовий фонд до Саскатуну — $25.00, Стипендійний фонд — $10.00, та на інші цілі.

Фінансовий звіт: з року 1976 осталось в касі $2,071.55, прибутку в 1977 році — $4,093.94, видаки $2,842.02 — в касі осталось — $3,323.47.

Заряд відділу на рік 1978: голова — Анна Баклащук, заступниця голови — Марія Бородій, секретарка — Марія Старенький, касирка — Анна Друль, фінансова секретарка — Марґа Маційовська. Господині — Марія Мануляк, Анна Сітко, Розалія Свіцька. Комітет хворих — Марія Бородій, Мілька Антонович, Ґеня Польова, Ґеня Матієшин. Контрольна комісія — Корнелька Зюбрак, Катерина Швалюк, Розалія Свіцька.

Анна Баклащук

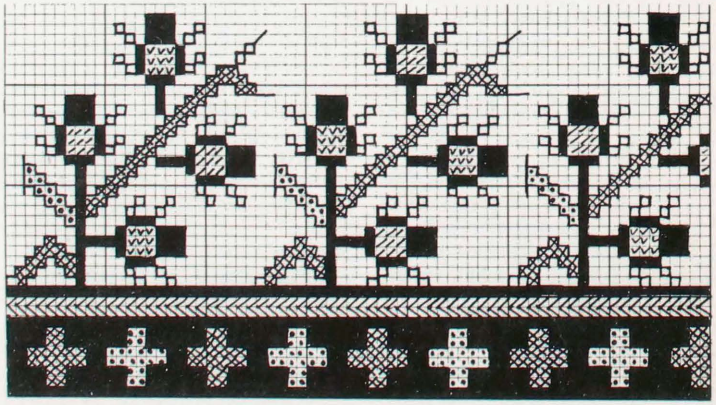

Декоративний взір до блюзок, суконок, торбинок й інше — вишиваний хрестиковим стібом, стебнівкою.

■ чорна
• золотисто жовта
X червона
/ сині коралики
V зелені коралики

Український Музей Канади
Східня Філія — С.У.К.

ВАЛЕЙ-СУРЕЙ, Б. К.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 18-го вересня 1977 року в Українському Православному Центрі. Після відслуженої Св. Літургії і Панахиди за членок, що відійшли у вічність, річні збори відбулися в парафіяльній авдиторії, на яких було присутніх 21 членок. Голова відділу пані Марія Антонішка відкрила збори і попросила провести молитву о. прот. П. Блажука, по молитві було вшанування однохвилинною мовчанкою спочилих членок.

Слідували звіти з цілорічної праці відділу: найперше звітувала пані М. Антонішка, голова відділу, яка щиро подякувала всім приналежним членкам до управи і відділу, що так щиро співпрацювали і давали їй всебічну поміч у праці, а головно тоді, коли її стан здоров'я не позволяв повнотою своїх сил працювати у відділі.

Перша заступниця голови пані Надія Боярчук очолювала відділ впродовж чотирьох місяців, перепроваджувала збори, як також імпрези, чайне прийнятт і великодне печиво. По своїй спромозі допомагали їй також і членки, коли потрібно було її помочі також, як заступниці голови відділу.

Рекордова секретарка пані Василина Бонар на 7-ох місячних зборах доцільно записувала протоколи і вела рекорди, а в відсутности її, заступали в секретарюванні пані: Марія Сташин і Раїса Демчук.

Друга заступниця голови відділу пані Марта Лебедович очолювала впродовж трьох місяців відділ і брала участь у виставі українського мистецтва, та в демонструванні українських писанок на телевізійній станції 10-го каналу, а також і допомагала в нарадах управи відділу.

Фінансова касирка пані Анна Максимюк здала свій фінансовий звіт у якім заявила, що з 1976 року залишилося в касі $1,532.83, приходу було в 1977 р. — $4,089,27, розходу — $3,587.75, а у банку лишилося — $2,034.35.

Кореспонденційна секретарка добр. П. Блажук докладно провадила свою кореспонденційну працю, відписуючи листи і поздоровлення, та привіти з нагоди різноманітних подій, імпрез, та з нагоди відвідування хворих в лікарнях і домах.

Референтка журналу „Промінь" пані Н. Боярчук здала свій звіт з діяльности, перепроваджувала збірки на „Промінь", робила відповідні про це повідомлення і дописи, та вкінці заявила, що у нашому відділі є 42 членкині, що передплачують жіночий журнал „Промінь", як також відділ Союзу Українок Канади в Валей передплачує „Промінь" до місцевої лікарні у Сурі Меморіял.

Стараннням і заходами відділу ім. Ольги Кобилянської у Валей, членки регулярно чергувалися і відвідували немічних і хворих по місцевих лікарнях і по домах, висилали квіти і картки поздоровлення про „скоре видоровлення" з недуги.

Культурно-освітня референтка пані Раїса Демчук виголосила доповідь з нагоди свята Лесі Українки і Ольги Кобилянської, та з нагоди вшанування почесних членок місцевого відділу.

Наші членки допомагають також у звеличенні концертів на Свято Миколая, Шевченківські Роковини, День Матері і Батька, Свято Героїв і Героїнь, з нагоди закінчення шкільного року і спочатку, та беруть діяльну участь в Провінційній Екзекутиві і приналежних пікниках громадських і організаційних. Брали громадно і численно участь в 50-ім Ювілею Союзу Українок Канади разом з відділами Ванкуверу, Бернабі і Валей, що це відзначення пройшло з добрим успіхом.

Комітет мистецтва також успішно виконував свою працю під проводом членок пань: Марії Боднарчук, Петруньки Коновальчук, Марти Лебедович і Марії Сташин. Комітет належно доглядав скляну музейну шафу в приміщенні парафіяльної авдиторії на другому поверсі, а відділ постарався вже про викінчення і оформлення її. Членки комітету провадили виклади і серії лекцій, та демонстрацію і показували як вишивати вишивки і писати писанки. Також членки мистецького комітету впродовж року, а головне перед великодними святами брали участь і подавали лекції і в інших центральних місцях великого Ванкуверу і околицях та мали виставу в „Артс Центер".

Комітет Української й Недільної школи під проводом прот. Петра Блажука у складі управи до якої належуть слідуючі особи: пані Анна Лисак, голова, а фінансово-рекордовою секретаркою є пані Наталка Голонько. Члени комітету: п-ні Марія Боднарчук, Анна Собол, вони є також і учительками в Українській школі. Минулого року навчали в Українській школі: Марія Боднарчук, Марія Підерсен, Роман Пасішнюк, Климентина Макар і прот. П. Блажук, а допомагали пані А. Залубняк і лекдії українського танку провадив п. Михайло Макар. Всіх учнів учащало 20.

На протязі року навчання Української Школи відбулася кожної п'ятниці по дві години у вечорі. Також і провадилася Недільна Школа кожної неділі. Учителями в Недільній Школі були: Мирон Пасішнюк, Наталка Голонько, Женя Вілямс і Глорія Кларк.

Сестриці церковні подали свій звіт з їх діяльности: догляд порядок і чистота в Божому Храмі — це постійна праця була нашого церковного сестрицтва, прикрашували квітами внутрі Божий Храм, як також постаралися сестриці пошити 10 стихарців для услуги вівтарних прислужників, сестриці також є членками приналежні до відділу С.У.К., що постійно працюють при церкві і також доглядають про умебльовання парафіяльної резиденції і як також членки доглядають і працюють в парафіяльній авдиторії з нагоди різних підприємств і оказій.

Стараннням членкинь відділу було влаштовано за минулий рік: обіди з нагоди Храмового свята і Візитації Владики Архиепископа Бориса, обіди з нагоди різних святкувань імпрез, та ювілейних прийнять, сніданок для учнів Української й Недільної Школи, та членів СУМК, з нагоди великодної сповіді, п'ять похоронних обідів, один пікник церковної громади, продаж печива в час двохденного річного базару і печиво перед великодними святами, продаж ручних робіт і мистецтва. З чого приходи передаються на фінансові видатки і розбудову церковної громади. Відділ також допомагає фінансово на фундацію крайового і провінційного музеїв і на інші приналежні потреби, допомога потерпілим (і т. д.). З нашого відділу було також

(Докінчення на ст. 33)

Довкола ДОМУ

Стефанія Кульба

Познайомтесь. Це наша нова референтка Домашньої Економіки пані Стефанія Кульба, обрана на Ювілейнім З'їзді в Саскатуні. Живе в Монтреалі. Вона цікаво пише, її приписи оригінальні і поживні, статті-поради цікаві.

Ред.

Дешевий спосіб переїхати американське мито

Тисячі канадців відвідують ЗСА і тисячі американців відвідують Канаду як туристи. Це мабуть чи не найбільше торговельне підприємство між двома сусідніми державами. Як будете черговий раз повертати з туристичних відвідин і можете собі заощадити „пару центів" з поворотом до Канади. Ось кілька порад. На все що там купуєте обов'язково жадайте рахункового квитка (інвойс) — навіть коли купуєте з другої руки, або на базарах чи різних випродажах. Як попросите, вони все дадуть, будь-який клаптик паперу, де буде ясно і чітко зазначено характер товару, де чи в кого куплений, коли, і по якій ціні, а як був податок місцевий, то також треба мати окремо зазначено. На заплачених податках мито не числиться і це автоматично зменшує суму, яку ви виплатили за самий товар. Дарунки куплені закордоном в ціні менше $10.00 не підлягають митові. Найкраще їх вислати поштою прямо на адресу того, кому даруєте в Канаді, з того міста, де ви були і купили. Менше везти з собою то уникаєте мита. Скількість дарунків не обмежена, але вартість кожної пачки мусить бути нижче десяти долярів. На пакеті треба зазначити на пошті (вони дають для цього спеціяльні наліпки) великим чітким друком "Unsolicited Gift" (непрошений дарунок). Такі дарунки можна висилати собі, мужеві, родині, сусідам — в порозумінні. В підготовці до повороту додому і переїзду через границю зробіть точний список того, що ви накупили, починаючи з товару, на якому найвижче мито і закінчуючи тими, на яких мито мале або мита цілком немає. Звичайно на границі впершу чергу вимагають найбільшого мита, наприклад: на убранню мито найбільше, до 42 відсотків від продажної ціни. Слідують ювелірні вироби (біжутерія) оподатковано на около 27 відсотків. Вкінці листи речі найменшого мита, около 7 відсотків, як фотоапарати, радія, і парфуми-аромати. Не забудьте, що члени родини (муж чи дружина і діти) якщо подорожують разом мають звільнення від мита на $100.00 від особи і цю суму можна кумулювати разом. Якщо ви купили цінні речі (як меблі, цінні образи, автомобіль чи тим подібне), які будете лишати за собою, щоби переслали окремо (значить не берете фізично з собою) варто перед від'їздом нав'язати з митним „брокером", який визнається на таких справах і за скромну суму около $40.00 до $75.00 зробить все для вас включно з доставою товару від граничного порту до дверей вашого дому.

Ще дві поради перед самим виїздом додому можуть допомогти заощадити гроші. Перше — візьміть в найближчому митному американському бюрі брошурку, що називається (під заголовком) "GSP & The Traveler". Там подається листу около 3,000 родів товару, на якому немає мита в 98-ох країнах і 40 залежних територіях. Ці країни і території мають міжнародній договір т. зв. "Generalized System of Preference" — договір взагальненої системи привілейованої торгівлі. А друга цінна брошурка — "Know Before You Go" (знай перед виїздом). Бажаємо щасливого і веселого туристичного подорожування і великих ощадностей.

МІШАНА ЯРИНА

1 пушка мішаної ярини — Mixed Vegetables
2 стручки селєри
1 великий квашений огірок
1 ложка майонез — Salad Dressing/Miracle Whip

Відцідити рідину з ярини; покраяти в дрібну кістку селєру і крашений огірок. Все разом легко вимішати і заправити доброю ложкою майонезом. Виложити на листки зеленої салати. Прибрати оливками і скибками зварених на твердо яєць.

ПАСТЕРНАК

Пастернак колись був дуже популярним для наших предків, а чомусь тепер в модерній добі, стратив ту популярність. Подаємо декілька уявних приписів як його приготовляти. Як пастернак не росте в вашім городі його дуже легко можна закупити в майже всіх споживчих крамницях.

СМАЖЕНИЙ ПАСТЕРНАК

1 ф. пастернаку
2 вбиті яйця
⅔ горнятка тертих сухариків
½ горнятка масла

Обібрати пастернак, покроїти вздовж на четвертинки. Залежить від величини, ще раз покроїти на маленькі куски, щоб дати 2 - 3 цалі розміру. Вложити до посоленого окропу, прикрити покришкою і варити 10 хвилин. Відцідити. Обтачати кожен кусник в розбитому яйці а потім у тертих сухариках. Смажити на розігрітому малі на золотий колір з двох боків.

ПРИПРАВЛЕНИЙ ПАСТЕРНАК — SPICED GLAZED PARSNIPS

Варити цілий пастернак в соленій воді 10 хвилин, відтак знизити температуру і варити ще 20 хвилин. Очистити від шкірки, покраяти на четвертинки. Розтопити масло в пательні, додати решту складників; привести до кипіння — уложити пастернак і смажити 5 хвилин або як буде прозоре, мішаючи постійно. Цей смажений пастернак дуже смачний з печенею.

ЧОКОЛЯДОВИЙ ТОРТ

1 пачку (19 унцій) — Duncan Hines Swiss Chocolate Cake Mix
Сок з одної помаранчі і цитрини
Згідно з інструкція на пачці, спекти торт. Прохолодити; перекроїти на три частини. Скропити пляцки соком з одної помаранчі і цитрини.

Маса

1 пачку цитринового пудингу — Jello Lemon Pie filling
½ фунта масла — солодкого
Потертої шкірки з одної цитрини
Приготовити пудинг як подано на пачці. Масло втирати на електричній мішалці додаючи по ложці пудингу; додати шкірку з цитрини. Переложити пляцки масою і дати до холодільника. Покрити чоколядовою склицею.

Чоколядова склиця

4 таблички — (1 унція) напів-солодкої чоколяди
6 ложок масла

Розтопити чоколяду і масло у подвійному горщикові (double boiler) мішаючи постійно, щоб маса була добра до смарування. Покрити торт зверху і по боках.

PINEAPLE CHEESE CAKE

(No Bake Cheese Cake — Makes 12 to 16 Servings)

¾ cup graham craker crumbs
4 tbsp. sugar
2 envelopes unflavored gelatin
½ cup cold water
2 eggs — separated
1½ cups milk
1 cup sugar
1 tsp. grated lemon rind
3 tbsp. butter or margarine
dash of cinnamon
2 tbsp. lemon juice
2 cups (16 oz. carton) cream style cottage cheese (sieved)
1 can (13 oz.) crushed pineapple, drained
2 egg whites beaten stiff
1 cup cream for whipping, whipped

Blend cracker crumbs with 4 tbsp. sugar, butter and cinnamon. Press into a glass baking dish and bake for 5 mins. in 325 oven. Soften gelatin in halg cup cold water. Heat milk in double boiler, stir in sugar and egg yolks beaten lightly and cook, stirring constantly until mixture starts to boil, remove from heat, add softened gelatin and stir to dissolve. Chill, stirring often until mixture mounds, then add the sieved cheese, lemon rind, juice and crushed pineapple and mix well.

Fold in stiffly beaten egg whites and then whipped cream. Spread over crumb crust. Cill 6 to 8 hrs.

ПОПРАВКА

До звіту відділу ім. С. Стечишин в Келовна, Б. К., що поміщений в ч. 7 - 8 на стор. 29 у виказі членів заряду, в базаровому комітеті було пропущено двох пань, яких просимо додати — Елис Мойсюк і Розалію Олеськів.

Зеновія Талпаш

вислано делегатку на Ювілейні святкування С.У.К.. до Саскатуну. Деякі членки належать також до крайової Жіночої Ради в Канаді.

Нововибрана управа на 1978 рік: уступаюча голова — Марія Антонішка, голова — Надія Боярчук, перша заступниця — Марта Лебедович, друга заступниця — Марія Сташин, рекорд. секретарка — Василина Бонар, кореспо. секр. — добр. П. Блажук, касирка — Анна Максимюк. Культурно-освітня реф. — Раїса Демчук, до місцевої Жіночої Ради — Марія Антонішка, архіву: Марія Антонішка і Марта Лебедович, мистецтва: Марія Боднарчук, Петрунька Коновальчук, Марія Сташин і Климентина Макар.

Церковні сестриці: Ольга Ганкевич, Антося Добровольська, Марія Боднарчук, Галина Ткачук, Анна Безборотко і Петрунька Коновальчук.

Комітет догляду музейної шафи: Анеля Кравчук, Галина Ткачук і Розалія Ткачук. Господині до кухні: Антося Добровольська, Ольга Ганкевич, Настя Джаман, і Анна Стефин. Референтка журнала „Промінь": Надія Боярчук. Контрольна комісія: Василина Бонар, Петрунька Коновальчук і Анна Собол. Представниці до К.У.К.: Марта Лебедович і Раїса Демчук. Комітет телефонічного зв'язку: добр. П. Блажук, Анна Собол і Анна Стефин. Комітет телефонічного зв'язку до членів церковного хору: Оксана Круліцька і Ванда Кропп.

Відділ також допомагає у праці з культурно-освітньої ділянки життя і нашому відділові СУМК. Сумківці також беруть діяльну і активну участь у виступах на концертах та інших святкуваннях, як також і імпрезах. В минулому році було повноправних членів СУМК 20 осіб. Капеляном СУМК є прот. П. Блажук, а референтою Марта Лебедович, а дириґенткою сумківського хору і церковного є пані А. Залубняк.

Комітет на закупно харчових продуктів на обіди, бенкети і інші імпрези є: Настя Джаман і Анна Максимюк.

П. Блажук, кореспо. секретарка

ISSN 0380-2140

P P-15 OCT 78
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Пожертви за травень

Ошава, Онт. — Відділ ім. Барвінок з нагоди 50-ліття Союзу Українок Канади і 20-ліття відділу $150.00
Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана з імпрези „Дня Променя" 100.00
Кемсак, Саск. — Відділ С. Русової з імпрези роковин Т. Шевченка 25.00
Шіго, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської 25.00
Брентфорд, Онт. — Відділ ім. Л. Українки 16.00
П. Матвійчук — Брендон, Ман. 20.00
Марія Вівчар — Саскатун 10.00
Вол. Костюк — Вінніпеґ 10.00
Марія Манастирська — Вінніпеґ — З нагоди ювілею 50-ліття подружжя 10.00
Пані Ґ. Лецюк — Айтуна, Саск. 5.00
Марія Коваль — Вінніпеґ 5.00
Теофіля Д. Лиса — Ґрімзбі 5.00
Марія Грицюк — Вінніпеґ 5.00
Анна Семочко — Вінніпеґ 5.00
Маріян Лутсак — Едмонтон 4.00
По $2.00 склали: Марія Ковальчук — Вінніпеґ, Р.Галюк — Лонґ Біч, Кал., Наталя Царук — Вірдейл, О. Хомич — Торонто, П. Петранюк — Тандер Бей, М. Бабенко — Скарборо, Т. Ткачик — Едмонтон, Елсі Стефанюк — Саскатун, Анна Хемій — Монтреал, Ліса Бот — Скарборо, Е. Кульчицька — Монтреал, О. В. Ґаук — Ґренд Прері, П. Дмитренко — Ґримсбі, Наталя Мадай — Монтреал.
Соня Ціпивник і Рома Франко — Саскатун — з нагоди 45-річчя подружжя родичів — п-ва Романа і Соні Стратійчук склали дар на журнал „Промінь" $45.00
Леся Івасюк — Едмонтон, збірка на прийнятті для пані Наталі Базюк з нагоди дня уродин 53.00
Володимир Костюк — Вінніпеґ 25.00
Стефанія Пауш — Едмонтон 25.00
Фірма Лахман і Лі — Едмонтон — завіщання бл. п. Марти Лахман — довголітньої членки відділу Союзу при Катедрі Св. Івана 100.00
Богдан Мельничук — Едмонтон — прес. фонд у пам'ять мами Юстини Мельничук 50.00

від травня до кінця липня 1978 р.

Брентфорд, Онт. — Відділ ім. Л. Українки — А. Пережак. Збірка на вечерку Л. Українки $16.00
Скарборо, Онт. — Від. Св. Анни — рефер. Ліза Бот — на поновлені передплати $68.00 і одну нову.
Давфин, Ман. — Від. Л. Українки — реф. М. Білоус на поновлені передплати $40.00.
Кемсак, Саск. — Від. С. Русової, реф. добр. Анна Пук. За поновлені передплати $24.00, прес фонд 25.00
Саскатун, Саск. — Від. О. Кобилянської, реф. Марія Гарбус — на поновлені передплати і прес. фонд 60.00
Скарборо, Онт. — Від. Св. Анни, реф. Ліза Бот — на поновлені передплати $50.00.
Йорктон, Саск. — Від. О. Пчілки, рефер. Орися Василишин — за шість поновлених передплат і придбала одну нову — $56.00.
Волей-Сурей, Б. К. — Від. О. Кобилянської, реф. Надія Боярчук за дві поновлені передплати $16.00.
Давфин, Ман. — Від. ім. Л. Українки 10.00
Торонто — Відділ Кн. Ольги, з нагоди ювілею 22.15
Едмонтон — Відділ Кн. Ольги 20.00
Едмонтон — Провінційна Екзекутива Союзу Українок 10.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Петро Плевако — Париж Франция $15.15
Теодора Бурко, Мисисага, Онт. 10.00
Ярослава Кіналь — Йонкер, США 10.00
Добр. Оля Бойчук — Канора, Саск. 10.00
Марія Ткачук — Саскатун 10.00
Розалія Байдок — Вінніпеґ 8.00
Н .Гречка — Ванкувер 7.00
Ніна Кузьменко Лондон, Онт. 5.00
Е. Кокорудз — Шіго, Саск. 5.00
А. Ластівка — Вернон, Б. К. 5.00
Ольга Басса — Монтреал 5.00
О. Маковецька — Чатам, Онт. 4.00
М. Кутій — Торонто 4.00
О. Василечко — Монтреал 4.00
О. Сливка — Торонто 4.00
Д. Котик — Едмонтон 4.00
По $2.00 — Петрашко — Ст. Томас, Онт., Ю. Марика — Ледук, Алберта, А. Марковська — Едмонтон, В. Мадриґа — Ніпава, Саск., Марія Хоптяк — Ґлен Спей, ЗСА, Р. Бойко — Торонто, Софія Давидюк — Айтуна, Ф. Гриньох — Вінніпеґ, В. Малітзіті — Бімзвил, Онт., Р. Супрун — Вінніпеґ, Анна Стахів — Торнгил, Онт.

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

„Історія відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана" появиться в формі книги. Книга написана цікаво і зрозумілою мовою — має 350 сторінок, включає понад 120 фотографій.

Перед друком можна замовити по $10.00 за примірник. Вставлена ціла буде $15.00 за примірник.

Книга вийде з друку в серпні - вересні, 1978 р.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НЕГАЙНО!

Поштовий переказ або чек виписуйте:
Ukrainian Women's Association of St. John's Cathedral

Висилайте замовлення на адресу слідуючих осіб:

Mrs. S. Cybak
9642 — 85 St.
Edmonton, Alta.

Mrs. J. Janis
12220 — 126 St.
Edmonton, Alta.
T5L 0W8

Mrs. P. Hrynyk
13340 — 110 A Ave.
Edmonton, Alta.